

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΑΜΗΣ

Η ΟΡΑΙΑ ΝΥΣΤΑΓΜΕΝΗ

- αποσπασμα -

Γιάννης Αντάμης

**Η Ωραία Νυσταγμένη,
αποσπάσματα**

Σύνθεση εξωφύλλου: Πέτρος Μπουλούμπας
www.petrosbouloubasis.com

Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου
think-about-marios.musicafe.eu

Dreamtigers 2014
www.yannisadamis.com

«Οι κοιμισμένοι στέναζαν, μα όσοι
ξαγρυπνούσαν ζήλευαν τον ύπνο τους.»

**Georg Heym, «Ο Κλέφτης», Νεφέλη 2009
(μετάφραση Γιάννης Καλιφατίδης)**

Το γουόρντ μου δεν θέλει να μιλάω άσχημα
και όλες μου τις παλιοκουβέντες, τις βρισιές, πάντα
τις λογοκρίνει.
Γράφω μαλάκας, πούστης, γαμήσι και ξεκώλιασμα
κι αυτό αμέσως τα κοκκινίζει όλα.
Και την πουτάνα ακόμα,
που είναι υποτίθεται και το αρχαιότερο επάγγελμα,
κι αυτήν μου την υποδεικνύει λάθος.
Το γουόρντ μου θέλει να μιλάω, να γράφω, ευγενικά
και όμορφα.
Μόνο πιπέρι δεν μου έχει ακόμα πάνω στη γλώσσα
βάλει.

Του άρεσε αυτή η σερβιτόρα. Αυτή ήταν ο λόγος που περνούσε όλα τα μεσημέρια του σε αυτό το μαγαζί. Που διάλεγε πάντα το τραπέζι με την καλύτερη τη θέα, από όπου μπορούσε απερίσπαστος να παρακολουθεί όλες της τις κινήσεις. Που βασάνιζε ώρες ατέλειωτες το ποτήρι του και δάγκωνε το καλαμάκι μέχρι που το κομμάτιαζε – απέφευγε τους καφέδες τους πολλούς, αλήθεια τον πειράζανε.

Που διάλεγε πάντα την ώρα που αραίωνε ο κόσμος ο πολύς. Που έφευγαν για να γυρίσουν στα σπιτάκια τους. Που έτρεχαν πανικόβλητοι για να κρυφτούν από του μεσημεριού τα μοχθηρά φαντάσματα.

Τις περισσότερες φορές, ιδίως τα μεσημέρια του καλοκαιριού, τύχαινε να είναι ο μοναδικός πελάτης. Δικό του όλο το καφέ με το ακατανόητο εκείνο όνομα, που ούτε να το προφέρει δεν μπορούσε. Δικό του το τραπέζι το πανοπτικό, το μόνο ίσως τετράποδο που είχε συμπαθήσει στη ζωή του. Δικιά του και η αγαπημένη σερβιτόρα του, που τόσα μεσημέρια ούτε το πώς την λένε δεν τόλμησε ποτέ να την ρωτήσει.

Για αυτό τη βάφτιζε κατά καιρούς με διάφορα ονόματα, μα ύστερα αμέσως το μετάνιωνε. Γιατί

κανένα δεν της ταίριαζε απόλυτα. Γιατί όλα τους μαζί και πάλι να την περιγράψουν δεν μπορούσαν. Όταν στους άλλους μιλούσε για αυτήν, την έλεγε «η όμορφη».

Μα όταν την σκεφτόταν, όταν την έφερνε στο νου τις άλλες ώρες της ημέρας, της έδινε έναν τίτλο πιο παράδοξο: «η ωραία νυσταγμένη».

Ήταν αυτό το βλέμμα το νωχελικό, το οποίο δεν ήξερε αλήθεια πού να το κατατάξει. Ήταν που νύσταζε πραγματικά και λαχταρούσε να λήξει η βάρδια της και να γυρίσει στο κρεβάτι; Ή μήπως πιο πολύ του θύμιζε αγουροξυπνημένο βλέμμα, ανθρώπου που μόλις έχει επιστρέψει από τα όνειρα και προσπαθεί να καταλάβει τη νέα μέρα που του έχει, έτσι απροσδόκητα, προκύψει;

Του άρεσε το βλέμμα της. Όχι δεν ήταν βλέμμα αυτό ανθρώπου που βαριέται, που σέρνεται, που σκουντουφλά. Που με το ζόρι ανταποκρίνεται στα επαγγελματικά του τα καθήκοντα. Το βλέμμα αυτό, με έναν τρόπο μοναδικά παράδοξο, ξεχείλιζε από όρεξη. Μόνο που όσο και να το μελετούσε, τόσο καιρό που σύχναζε εκεί, δεν είχε κατορθώσει ακόμα να μαντέψει τι ήτανε αυτό που ακριβώς ορέγονταν τα μάτια αυτά τα τόσο όμορφα, τα τόσο πια παραπλανητικά, τα τόσο νυσταγμένα.

Τι εικόνες εκεί, μέσα στα βλέφαρά τους έκρυβαν και την κρατούσανε αυτήν τόσο απασχολημένη. Και τον κρατούσανε κι αυτόν τόσο, μα τόσο βασανιστικά, αόρατο.

Αφού από αυτό βασανιζόταν διαρκώς, που ενώ έβλεπε, παρατηρούσε, σπούδαζε κάθε δική της κίνηση, κάθε δικό της βήμα, αυτή αδιαφορούσε τόσο επιδεικτικά, που έθετε σε αμφισβήτηση την ίδια του την ύπαρξη. Σκεφτότανε, καμιά φορά, πως έτσι και ξαφνικά του ερχότανε να σηκωθεί, να αρπάξει το ταμείο και ύστερα να φύγει τρέχοντας, αυτή μετά δεν θα μπορούσε ούτε καν στοιχειωδώς στους μπάτσους να τον περιγράψει.

Όχι, φαινόταν να μην του δίνει καμία σημασία. Ερχόταν στο τραπέζι, τον καλημέριζε αδιάφορα, έπαιρνε την παραγγελία του – τόσο καιρό θα μπορούσε, τουλάχιστον, να είχε μάθει πώς πίνει τον καφέ του, κάποιες φορές του έφερνε μπισκότα και βουτήματα κι αυτός το έπαιρνε προσωπικά και της χαμογελούσε. Αν και το γνώριζε καλά ότι αυτό συνέβαινε με όλους τους πελάτες.

Μια μέρα ήταν μονάχα που της ξέφυγε και είπε κάποια κουβέντα παραπάνω. Ήτανε τότε, τον Αύγουστο, με εκείνα τα επεισόδια. Γινόταν δίπλα στην πλατεία μακελειό, κι όλο ακουγόntonουσαν σειρήνες και εκρήξεις. Ήταν και πάλι οι δυο τους,

μόνοι τους μες στο μαγαζί, κι αυτή είχε βάλει τη μουσική στα τέρματα να μην ακούει τον δρόμο. Αυτός βγήκε κάποια στιγμή για να μιλήσει στο τηλέφωνο. Όχι πως έξω θα άκουγε καλύτερα, αλλά ντρεπόταν λίγο να απαντήσει και να ακούσουν οι άλλοι τα τραγουδάκια του καφέ να παίζουν από πίσω.

Εδώ γινόταν επανάσταση κι αυτός τι έκανε; Έπινε τον καφέ του χαζεύοντας μίαν άγνωστη; Τι θα έλεγε ο επαναστατημένος κόσμος;

Αυτή, για κάποιο λόγο, συνέδεσε τα επεισόδια με αυτό το τηλεφώνημα και όταν ήρθε πάλι πίσω στο τραπέζι του, τον ρώτησε «τι γίνεται;». Λες και ήτανε αυτός που όλα τα κατεύθυνε από το μυστικό το καφεστρατηγείο του.

Είχε τότε την ευκαιρία του, να την εντυπωσιάσει, να αρχίσει κάποιο παραμύθι αγωνιστικό. Να την τρομάξει με τις τερατολογίες του και ύστερα να σπεύσει φυσικά να την καθησυχάσει. Ίσως ακόμα να της προτείνει να την συνοδεύσει ως το σπίτι της, γιατί, είπαμε, έξω γινόταν μακελειό. Ναι, να την προστατεύσει. Όμως την ώρα εκείνη σάστισε. Αυτό το εκτός προγράμματος «τι γίνεται;» τον αιφνιδίασε, και έτσι το μόνο που κατάφερε να πει ήταν ένα χαζό «δεν ξέρω».

Δεν ήξερε, είναι αλήθεια, τίποτα, ούτε για αυτά που έξω εκεί στο δρόμο γίνονταν ούτε για τα άλλα που μέσα σε εκείνο το καφέ μπορούσαν να γίνουν. Υπέθετε, θεωρούσε, φανταζότανε, μα στην πραγματικότητα απείχε ακόμα αρκετά από το να γνωρίζει. Και όμως, δεν ήταν τόσο δύσκολο. Αρκούσε μόνο, την κατάλληλη στιγμή, να είχε κάνει και αυτός την ίδια ακριβώς ερώτηση. Τι γίνεται;

Το να δουλεύει βάρδια πρωινή ήταν για εκείνη το καλύτερο. Μέχρι τις δύο δυόμιση ήταν γεμάτο το καφέ και ύστερα, ως τις πεντέμιση περίπου όπου σχόλαγε, ήτανε συνήθως χαλαρά, και έτσι είχε πάντα σχεδόν τη δυνατότητα τα μεσημέρια να κάνει τα δικά της.

Τις περισσότερες φορές, αν δεν ερχότανε αυτός, θα ήταν τελείως μόνη. Όχι ότι η παρουσία του άλλαζε και τόσο πολύ τα πράγματα. Ήτανε τόσο διακριτικός, τόσο εκεί μέσα, βαθιά μες στα χαρτιά και μες στις σκέψεις του χωμένος, που νόμιζε ότι αν της ερχόταν ξαφνικά να έβγαζε τα ρούχα της και να άρχιζε να σφουγγαρίζει το μωσαϊκό ολόγυμνη, αυτός δεν θα την πρόσεχε.

Κι όμως, η αδιαφορία του αυτή της άρεσε. Όχι, δεν ήταν γενικά αδιάφορος. Έμοιαζε να δείχνει πάθος, ίσως και φανατισμό, σε αυτά εκεί με τα οποία ασχολούνταν. Τον έβλεπε να μουτζουρώνει τις σελίδες του και πάσχιζε τι γράφει να μαντέψει.

Για κάποιο λόγο πίστευε πως έγραφε ποιήματα. Όχι πως έμοιαζε με ποιητή, αλλά δεν ήταν σίγουρη οι ποιητές στ' αλήθεια με τι μοιάζουν. Ήθελε τόσο να ρίξει μια ματιά σε αυτές τις σημειώσεις του, μα κάθε

φορά που το τραπέζι του πλησίαζε για να αδειάσει το τασάκι του ή να γεμίσει το ποτήρι με νερό, αυτός σκέπαζε αμέσως τα χαρτιά του και τα έκρυβε.

«Γράφει για μένα», σκέφτηκε κάποια στιγμή αυτάρεσκα. Μα αμέσως κατάπιε την επιπόλαιά της σκέψη. «Μα αφού δεν με γνωρίζει.»

Ήξερε πως προτιμούσε εκείνο το καφέ, γιατί ήταν το πιο ήσυχο από όλα τα άλλα της περιοχής. Ναι, δεν ήταν ο καφές που έψαχνε, αλλά η ησυχία. Για αυτό και ερχόταν πάντα τις ώρες που οι άλλοι οι πελάτες έφευγαν. Ζητούσε να απομονωθεί και το τραπέζι αυτό εκεί –πάντα εκεί καθότανε- ήταν το καφεδογραφείο του.

Και αυτή, για να τον βοηθήσει, για να του φτιάξει ένα περιβάλλον λίγο πιο, ας πούμε, συνεργάσιμο, διάλεγε πάντα την κατάλληλη τη μουσική και απέφευγε να δυναμώνει, όσο αυτός ήταν εκεί, την ένταση.

Μονάχα μια φορά έκανε μιαν εξαίρεση. Ήτανε τότε. Τον Αύγουστο. Με εκείνα τα επεισόδια. Ήταν τόσοσ πολύς ο θόρυβος που ερχόταν από έξω, που είπε να βάλει κάτι να παίζει δυνατά να τον κατανικήσει. Αυτός δεν φάνηκε καθόλου να ενοχλείται. Όμως το μεσημέρι εκείνο έμοιαζε κάπως αφηρημένος και ανήσυχος. Και όλο κοιτούσε το τηλέφωνο. Και όλο το

βλέμμα σήκωνε και κοίταζε την πόρτα. Από το δρόμο ακούγονταν κρότοι, σειρήνες και φωνές. Δεν έβλεπαν τι γίνεται, όσο κι αν το πεδίο της μάχης ήταν εκεί στη γειτονιά. Μονάχα που και που περνούσε κάποιος από μπροστά τους τρέχοντας, κοιτάζοντας με τρόμο προς τα πίσω.

Τα πιο πολλά καφέ τις γειτονιάς είχανε ήδη κλείσει. Ίσως και να ήταν μόνο το δικό τους ανοιχτό. Το αφεντικό της είχε πει να σβήσει τα φώτα και να κλειδώσει και αυτή, έτσι και έβλεπε πως έξω ζορίζουνε τα πράγματα. Αυτή όμως δεν έβλεπε. Μονάχα άκουγε και όλο δυνάμωνε τη μουσική να μην καταλαβαίνει.

Κάποια στιγμή τον είδε να σηκώνεται. Κρατούσε το τηλέφωνο και κοίταζε μια την οθόνη του και μια αυτήν διστακτικά, δειλά, αναποφάσιστα. Κατάλαβε ότι χτυπούσε και άπλωσε το χέρι στο ραδιόφωνο την χαμηλώσει την ένταση που είχε πια ξεφύγει. Μα αυτός της γύρισε την πλάτη και πήγε προς την έξοδο.

Βγήκε στο δρόμο και απάντησε. Αισθάνθηκε λιγάκι άσχημα. Τον έβλεπε που, ενώ μιλούσε, έβηχε. Η ατμόσφαιρα είχε βαρύνει από τους καπνούς και από τα διάφορα που έριχναν. Κοίταξε το τραπέζι του. Είχε αφήσει τα χαρτιά του πρώτη φορά ανυπεράσπιστα, αφύλακτα. Σκέφτηκε πως ίσως αυτή να ήταν η ευκαιρία της. Εκείνος, σαν να

μάντεψε την σκέψη της, γύρισε και την κοίταξε. Μόνο αν κάτι του συνέβαινε, αν τον χτυπούσαν, αν ζαλιζόταν από τα χημικά, μονάχα τότε θα μπορούσε να μάθαινε τι έγραφε.

Αλλά γιατί να περιμένει πάντα από τους άλλους βοήθεια; Γιατί να μην τον χτύπαγε αυτή; Γιατί αλήθεια να μην έβρισκε κάτι να τον ζαλίζει;

Η πόρτα άνοιξε ξανά και το ρεύμα που δημιουργήθηκε της ρούφηξε τη σκέψη. Χαμήλωσε τη μουσική, σχεδόν την εξαφάνισε. Σηκώθηκε και τον πλησίασε κρατώντας την κανάτα. Δήθεν να του γεμίσει το ποτήρι του. Αυτός την κοίταζε επίμονα. Της φάνηκε πως είχε κάτι να της πει. Κάτι εκεί έξω είχε συμβεί. Κάποιος μόλις θα του το είπε στο τηλέφωνο.

«Τι γίνεται;» τον ρώτησε. Πόσο πολύ της άρεσε αυτή η αμηχανία του. Πόσο πολύ θα ήθελε να τον φιλήσει εκεί, εκείνη τη στιγμή, λίγο πριν μαρτυρήσει το μεγάλο μυστικό. Την είδηση πως πάει ο κόσμος πια, τελείωσε. Πως άνοιξε η γη. Ο ήλιος πως γκρεμίστηκε. Πως έληξε ο χρόνος.

«Δεν ξέρω», της απάντησε και αμέσως έβγαλε από την τσέπη κάτι κέρματα. Τα ακούμπησε επάνω στο τραπέζι και μάζεψε τα πράγματά του γρήγορα. Κι όμως, της φάνηκε πως είχε ακόμα κάτι να της πει.

Είδε τα χέρια του που έτρεμαν. Ποτέ δεν είχε ξαναδεί τόσο όμορφα χέρια. Τα μακριά του δάχτυλά του ήτανε μαυρισμένα. Άραγε τι δουλειά να έκανε; Τι σχέση να είχε, άραγε, με όλα αυτά που γίνονταν εκεί έξω, στο δρόμο;

Γιατί δεν ρώτησε ποτέ να μάθει το όνομά της; Γιατί δεν του το έλεγε αυτή, χωρίς να την ρωτήσει;

Το πρώτο πράγμα που έκανε, αμέσως μόλις έφτανε, ήταν να πάει να πλύνει όσο γινόταν πιο καλά τα χέρια του. Άφηνε τα πράγματα του στο τραπέζι του, την καλημέριζε, χωρίς να δώσει την παραγγελία του, και έτρεχε μετά στις τουαλέτες, αδιαφορώντας για το αν η κίνησή του αυτή φαινότανε αστεία.

Άνοιγε το ζεστό νερό, το άφηνε να τρέξει και ύστερα σαπούνιζε τα δάχτυλά του με μανία. Να φύγει η μαυρίλα της πρωινής του απασχόλησης. Ήξερε πως οι γυναίκες κοιτάζουνε, εξερευνούν πάντα τα χέρια των αντρών. Δεν ήθελε να ξεενερώσει με αυτές τις άθλιες μουτζούρες του. Όσο κι αν δεν κατάφερνε να ελκύσει το ενδιαφέρον της. Όσο αόρατος κι αν ήτανε, όταν ερχόταν εκεί να τον σερβίρει, έπεφτε πάντοτε το βλέμμα της πάνω στα δάχτυλά του.

Ήθελε τόσο πολύ να την αγγίξει. Ήθελε με κάποιον τρόπο να της εμπνεύσει αυτό το άγγιγμα έτσι, που αν κάποτε συνέβαινε, αυτή τότε να το δεχότανε ως λύτρωση. Ως αναγκαία ικανοποίηση μιας μυστικής επιθυμίας. Πώς θα γινότανε αυτό με αυτά τα λερωμένα χέρια; Πώς θα μπορούσε η μυσταγωγία του μεσημεριού να λειτουργήσει ανεπηρέαστα από τα μελανά σημάδια που το πρωινό πεισματικά εναπόθετε επάνω στην επιδερμίδα του;

Πόσο αστεία της φαινότανε αυτή του η συνήθεια, να τρέχει αμέσως μέσα στις τουαλέτες, μόλις έμπαινε. Αναρωτιόταν από πόσο μακριά αλήθεια να ερχόταν και δεν κρατιότανε με τίποτα. Ντρεπότανε για αυτό, το έβλεπε, μα ήταν ετούτη η ντροπή, ακόμα και αυτή η κωμική αδημονία του, που τον έκαναν με κάποιο τρόπο ακόμα πιο γοητευτικό.

Ναι, ήταν ας πούμε ένα είδος ανασφάλειας, που του έδινε στα μάτια της τόσο αβάσταχτα ανθρώπινες διαστάσεις, που την ωθούσαν να ασχοληθεί μαζί του περισσότερο.

Άκουγε από μέσα το νερό να τρέχει, κι αν τύχαινε μετά να μπει αμέσως στις τουαλέτες και αυτή, έβλεπε τον καθρέφτη να έχει θολώσει από τους υδρατμούς. Τίποτα δεν φαινόταν στον καθρέφτη αυτόν. Καμιά αντανάκλαση εκεί μέσα δεν χωρούσε. Ναι, αδιαφορούσε, ήταν προφανές, για την εικόνα του.

Άλλωστε, πάντοτε ερχόταν τσαλακωμένος και αχτένιστος. Το μόνο μάλλον που τον ένοιαζε ήταν να έχει σαπούνι πάνω στο νιπτήρα και ζεστό νερό. Τι ήταν αυτό που τόσο πολύ βιαζόταν να απομακρύνει από πάνω; Τι είδους αμαρτίες, άραγε, κουβαλούσε;

Τη μέρα εκείνη του μακελειού και του τηλεφωνήματος, του αναπάντεχου «τι γίνεται;» και του δειλού «δεν ξέρω», είχε φύγει πολύ νωρίτερα από τη δουλειά. Είχε ακούσει πως λόγω των επεισοδίων το κέντρο θα ήτανε κλειστό. Φοβήθηκε ότι ίσως και εκείνο το καφέ με το όνομα το τόσο ακατανόητο δεν θα είχε ανοίξει επίσης.

Τον έπιασε ένα άγχος την ώρα που περπατούσε προς τα εκεί. Διέσχισε την πανικόβλητη πλατεία, χωρίς σχεδόν καθόλου να προσέξει το πλήθος που είχε ήδη εκεί συγκεντρωθεί. Παρέκαμψε τα μπλόκα των αστυνομικών παρά τις υποδείξεις τους. Κατέβηκε το δρομάκι με τα διάφορα καφέ, στο τέλος του οποίου βρισκόταν το δικό του. Ήταν όλα τους κλειστά. Τον έπιασε μία ταχυπαλμία.

Ωστόσο, όσο πλησίαζε στο στόχο του, άρχιζε σιγά-σιγά να διακρίνει μια μουσική παράταιρη στον ήχο και τον θόρυβο της πόλης και της μέρας.

Έφτασε. Είδε πως ήταν ανοιχτά. Την είδε να κάθεται στο μπαρ. Του φάνηκε πως κάτι τραγουδούσε. Κρατήθηκε με κόπο να μην πανηγυρίσει έξαλλα. Άνοιξε την πόρτα, την καλημέρισε, άφησε τα

πράγματά του στο τραπέζι του και κατευθύνθηκε προς τις τουαλέτες όπως πάντα.

Τη μέρα εκείνη έμεινε εκεί περίπου το διπλάσιο χρόνο από όσο καθημερινά συνήθιζε. Για αυτό και κατ' εξαίρεση ήπια και δυο καφέδες. Ήτανε νηστικός και ο δεύτερος μοιραία του προκάλεσε μεγάλη νευρική κατάσταση.

Ωστόσο, δεν ήτανε ο μόνος. Και η σερβιτόρα το μεσημέρι εκείνο ήταν επίσης νευρική και ανήσυχη. Πηγαινοερχόταν μες στο μαγαζί, άλλοτε ρίχνοντας ματιές στο έρημο δρομάκι κι άλλοτε δυναμώνοντας την ένταση της μουσικής, κάθε φορά που κάποιος πολεμικός αχός έφτανε ως τα αυτιά της.

Δύο φορές του έφερε μπισκότα και βουτήματα, όσες και οι καφέδες του. Έξι φορές του άλλαξε τασάκι – η αλήθεια είναι ότι τη μέρα εκείνη είχε καπνίσει αρκετά. Επτά φορές ήρθε να του ξαναγεμίσει το ποτήρι με νερό, αν και τις περισσότερες ήταν γεμάτο ακόμα.

Κάθε που τον πλησίαζε αυτός σκέπαζε τα χαρτιά του, άλλοτε με τα χέρια του κι άλλοτε με μια εφημερίδα που προσποιούνταν ότι διάβαζε. Κάπου εκεί, ανάμεσα στις επισκέψεις της, ήταν που χτύπησε πρώτη φορά και το τηλέφωνό του. Το έκλεισε και κοίταξε αμέσως προς το μέρος της. Δεν

φάνηκε να το είχε καταλάβει. Η ένταση της μουσικής ήταν πια τόσο στ' αλήθεια δυνατή που όλα τα απορροφούσε.

Τη δεύτερη φορά κοίταξε την οθόνη του και τρόμαξε. Κατάλαβε πως άλλο δεν γινόταν πια να το αποφεύγει. Σηκώθηκε και βγήκε από το μαγαζί. Ενώ μιλούσε έξω –δεν ήτανε και τόσο εύκολο, πνιγότανε από τους καπνούς και οι αλλεπάλληλες εκρήξεις τον αποσυντόνιζαν- την είδε να πλησιάζει το τραπέζι του. Το έκλεισε, επέστρεψε στη θέση του και άρχισε να τα μαζεύει.

«Τι γίνεται;» τον ρώτησε αυτή. Σε θέλω, της απάντησε. Θέλω να πηδηχτούμε εδώ, μέσα σε ετούτο το καφέ, εδώ, επάνω στο τραπέζι μου, εδώ, ανάμεσα στις σημειώσεις μου, που πια δεν έχει νόημα να σου τις κρύβω άλλο. Τώρα. Τελειώνει ο κόσμος, καταστρέφεται. Ίσα που προλαβαίνουμε με ένα άγριο ανθρωποφάγο πρήδημα να γνωριστούμε εμείς οι δυο και ταυτόχρονα να αποχαιρετιστούμε.

«Δεν ξέρω», της απάντησε.

Πλήρωσε, τα μάζεψε όλα βιαστικά και εξαφανίστηκε.

Την τάραξε πολύ αυτή του η αιφνίδια αναχώρηση. Για κάποιον λόγο, το μεσημέρι εκείνο, ένιωθε την ανάγκη αυτής της σιωπηλής του παρουσίας.

Χρειαζόταν την παρέα του.

Όσο και αν δεν μιλούσανε, όσο και αν αυτός βρισκότανε στον κόσμο του, την έκανε, υπάρχοντας και μόνο, να αισθάνεται λίγο πιο ασφαλής.

Αλλά το πιο σημαντικό ήταν που χάρη σε αυτόν, σε ετούτον τον μοναδικό μοναχικό πελάτη της, ένιωθε πως και η δική της παρουσία, η ύπαρξή της το συγκεκριμένο εκείνο μεσημέρι, την ώρα που η πόλη έβραζε, άφριζε και ξεχείλιζε, ας πούμε, κάπως δικαιολογούνταν.

Μόλις σηκώθηκε και έφυγε, για πρώτη της ίσως φορά, ένιωσε τόσο μόνη. Για πρώτη σίγουρα φορά της φάνηκε τόσο ηλίθια κενός ο χώρος της δουλειάς της. Σκέφτηκε να δυναμώσει ξανά τη μουσική, αλλά το κόλπο αυτό δύσκολα θα ξανάπιανε.

Τότε κατάλαβε ότι το μόνο που της έμενε ήταν να έκλεινε το μαγαζί, όσο πιο γρήγορα γινόταν, και να επέστρεφε στο σπίτι της ή όπου αλλού μπορούσε

εκείνη τη στιγμή να βρει ένα ελάχιστο καταφύγιο ασφάλειας και οικειότητας.

Μάζεψε το ποτήρι του, μα αντί να πάει να το πλύνει, κοίταξε με μian αλλόκοτη κι απρόσκλητη περιέργεια το περιεχόμενό του. Είχε εκεί μέσα ακόμα αρκετό καφέ – ο δεύτερος, που πρώτη του φορά τη μέρα εκείνη της παρήγγειλε, δεν του ήταν τελικά και τόσο απαραίτητος. Τον μύρισε και η οσμή του την έκανε να ανατριχιάσει.

Ήταν αστείο, αλλά δεν είχε πιεί ποτέ ούτε έναν στη ζωή της. Τόσο καιρό έφτιαχνε καφέδες και τους σέρβιρε, χωρίς ποτέ να μπει στον πειρασμό να δει τι γεύση έχουν. Οι φίλοι της την πείραζαν. Το αφεντικό της το είχε επισημάνει. Πώς να σε εμπιστευτεί η πελατεία σου, εάν σνομπάρεις τα ίδια σου τα προϊόντα;

Ακούμπησε τη γλώσσα της στο χείλος του ξένου ποτηριού και έγλυψε τον μαύρο ξεραμένο λεκέ που είχε αυτός αφήσει. Έξω στο δόμο ακούστηκε ακόμα μία έκρηξη, αλλά της φάνηκε πως στην πραγματικότητα ήταν που κάτι έσκασε εκεί, μες στο κεφάλι της.

Γύρισε κάπως συνωμοτικά και κοίταξε την πόρτα. Έβγαλε, πέταξε το καλαμάκι μακριά και έφερε ξανά

στο στόμα το ποτήρι. Πήρε βαθειά ανάσα και κατέβασε με μιας ολόκληρο το περιεχόμενό του.

Ο καφές μετέδωσε αμέσως το χαρμόσυνό του μήνυμα μέχρι τα πιο απομακρυσμένα κύτταρά της. Πήγε να αρπάξει το άλλο ποτήρι, το νερό, να σβήσει τη φωτιά που είχε ανάψει μέσα της και τότε ήταν που πρόσεξε εκείνο το χαρτάκι.

Ο άγνωστος πελάτης είχε αφήσει πάνω στη βιασύνη του ένα μικρό ενθύμιο. Ήτανε μια σελίδα σχισμένη από τετράδιο. Έτσι όπως την έβλεπε, φαινότανε κενή και αχρησιμοποίητη. Την γύρισε και είδε πως υπήρχε κάτι σχεδιασμένο πάνω της. Η ταραχή της ανακάλυψης ήρθε να προστεθεί στην αναστάτωση που είχε ήδη επιφέρει ο παρθενικός καφές και παραλίγο να αναποδογυρίσει το τραπέζι με μια ανυπολόγιστή της κίνηση.

Το σχέδιο πάνω στο χαρτί ήταν κακό και άχαρο. Το θέμα του όμως ήταν συγκλονιστικό. Ήταν μια γυναικεία μορφή με ένα ζευγάρι πάνινα παπούτσια, μια φούστα ως τα γόνατα, ενώ πάνω από τη μέση ήταν γυμνή και σκέπαζε μονάχα τα βυζιά με τις παλάμες της. Στο πρόσωπό της δεν υπήρχαν χαρακτηριστικά, μα η κορδέλα που κρεμόταν από τα μαλλιά, όπως και η φούστα και τα παπούτσια ακόμα ήτανε ίδια ακριβώς με εκείνα τα δικά της.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν για να γράψει, όπως νόμιζε, που ερχότανε όλα τα μεσημέρια στο χώρο της δουλειάς της. Δεν ήταν ούτε ο καφές ούτε η ησυχία. Για αυτήν ήταν που σύχναζε εδώ τόσο καιρό. Μα τώρα που το μυστικό προδόθηκε, άραγε, θα ξανάρθει;

Βγήκε στο δρόμο και αμέσως άρχισε να προχωρά ξανά προς την πλατεία. Ο καπνός και η ομίχλη που κατέβαιναν από εκεί ξεφτίλιζαν την όρασή του. Δεν ήξερε πού ακριβώς ο δρόμος αυτός ολοκληρώνεται. Δεν ήτανε σε θέση ούτε να το μαντέψει. Έσκυψε το κεφάλι του και συνέχισε πεισματικά να προχωρά, αδιαφορώντας για τα όποια εμπόδια μπορούσαν να προκύψουν.

Έπρεπε να επιστρέψει όσο πιο γρήγορα γινόταν σπίτι του. Το σπίτι του. Εκείνη τη στιγμή, αυτό είχε μόνο σημασία.

Κάπου στου δρόμου τα μισά άκουσε άναρθρες κραυγές, σήκωσε το κεφάλι και είδε ένα σκουριασμένο πλήθος να έρχεται κατά πάνω του. Όχι, δεν ήτανε ο στόχος τους αυτός. Και αυτούς άλλοι τους κυνηγούσαν. Διάλεξε στην τύχη έναν παράδρομο και άρχισε να τρέχει. Χαμήλωσε το βλέμμα του ξανά και έτρεξε. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να φύγει μακριά.

Μακριά από τι, αναρωτήθηκε, την ώρα που οι φτέρνες του τον βάραγαν στην πλάτη. Μακριά από τα πάντα, του απάντησε.

Κι έτσι σκυφτός, έτσι τυφλός, συνέχισε να τρέχει.

Έτρεξε τόσο που κάποτε στ' αλήθεια ήταν σαν να του φάνηκε πως είχε αφήσει πίσω του ολόκληρη την πόλη. Σταμάτησε, οσμίστηκε την ερημιά. Είδε μια στάση λεωφορείου πλάι του. Ένας παππούς καθόταν και περίμενε.

«Περνάει το 111 από εδώ;» τον ρώτησε. «Όλα από εδώ κάποια στιγμή περνάνε.» Κάθισε δίπλα του παλεύοντας να πάρει πίσω τις ανάσες που είχε μες στην τρεχάλα χάσει. «Γιατί έτρεχες;» τον ρώτησε ο διπλανός του στοργικά. «Για να προλάβω», του απάντησε. «Για να προλάβεις τι;» επέμεινε.

Γύρισε και τον κοίταξε στα μάτια. Του θύμιζε λιγάκι τον πατέρα του. Κάπως περίπου έτσι μάλλον θα μοιάζει κάποτε κι αυτός, μετά μισό αιώνα.

Σκέφτηκε: Χα! Μάλλον το παράκανα. Έτρεξα ως το μέλλον.

«Από πού έρχεσαι;» τον ρώτησε ο γερασμένος του εαυτός. Δεν του απάντησε και έβγαλε τσιγάρο. «Από πού έρχεσαι;» εκείνος ξαναρώτησε. «Εσύ από πού έρχεσαι;» του είπε εκνευρισμένος. «Εμένα εδώ με βρήκες, το ξέχασες μικρέ; Α! Κοίτα! Έρχεται το δικό σου!» Ένα μισογεμάτο λεωφορείο ήρθε μπροστά τους και σταμάτησε. Ανοίξανε οι πόρτες.

«Καλή ξεκούραση», του ευχήθηκε ο παππούς, ενώ επιβιβαζόταν.

Κάθισε πίσω ακριβώς από τον οδηγό. Φορούσε κόκκινα γυαλιά κι ένα λευκό πουκάμισο αμάνικο. «Δεν θα χτυπήσεις εισιτήριο;» τον ρώτησε με μια φωνή ξεθυμασμένη, ηλεκτρική, ελάχιστα ανθρώπινη. Ακούμπησε στα γόνατα το σάκο του και άρχισε να ψάχνει. «Δεν θα χτυπήσεις εισιτήριο;» Έκανε πως πάλευε να βρει το πορτοφόλι, μα ο νους του ήτανε αλλού. Όλα τα πράγματά του ήταν εκεί, στη θέση τους, και όμως, κάτι φαινότανε να λείπει. «Δεν θα χτυπήσεις εισιτήριο;» Τα σύνεργα, τα εργαλεία της δουλειάς, η εφημερίδα που πάντα μαζί του έσερνε, μα που ποτέ δεν διάβαζε, τα άγραφα τυφλά τετράδιά του. «Δεν θα χτυπήσεις εισιτήριο;» Το σχέδιο. Που ήτανε το σχέδιο; Γύρισε ανάποδα τον σάκο και τον άδειασε στο πάτωμα του οχήματος. Δύο γυναίκες που κάθονταν κοντά του έβαλαν τρομαγμένες τις φωνές με αυτά που αντικρίζαν. «Δεν θα χτυπήσεις εισιτήριο;» Το σχέδιο δεν ήταν πουθενά. Το ξέχασε. Το είχε αφήσει εκεί, πάνω στο τραπεζάκι στη βιασύνη του. Τώρα αυτή θα το κοιτά και θα χαμογελάει. Αυτό ήτανε. Προδόθηκε. Πάει το μυστικό του. «Δεν θα χτυπήσεις εισιτήριο;»

Γύρισε προς τον οδηγό. «Σταμάτα τώρα, αμέσως!» «Δεν θα χτυπήσεις εισιτήριο;» «Είπα, σταμάτα το γαμημένο λεωφορείο σου, αλλιώς σας τρώω όλους!» «Δεν θα χτυπήσεις εισιτήριο;» «Όχι, ρε πούστη! Εσένα θα χτυπήσω!»

Τον άρπαξε από το λαιμό και άρχισε να τον γρονθοκοπά. Οι επιβάτες ούρλιαζαν, καθώς χανότανε ο έλεγχος και το λεωφορείο έβγαινε από την πορεία του με κεκτημένη φόρα.

Κοπάνησε πάνω σε κάτι παρκαρισμένα γιώτα χι. Μπήκε ξανά στο δρόμο. Διέσχισε το άλλο ρεύμα, και αφού πήρε σβάρνα ό,τι μπροστά του βρέθηκε, βγήκε στη λεωφόρο. Εκεί συγκρούστηκε, δίχως να ανακόψει ούτε στιγμή ταχύτητα, με ένα άλλο αμάξι μοιραία διερχόμενο.

Ο οδηγός του –επέστρεφε, είπαν, από εκδρομή- το μόνο πράγμα που πρόλαβε να κάνει ήταν να γράψει ένα ποίημα*, που η συνοδηγός δεν πρόλαβε ποτέ της να διαβάσει.

Το λεωφορείο έγειρε στις δυο του ρόδες, μετεωρίστηκε για λίγα δευτερόλεπτα και τελικά κατέρρευσε με κρότο στα πλευρά του.

Λίγο μετά αυτός βγήκε ξανά στην επιφάνεια, μέσα στα ξένα αίματα και στα σπαρμένα τζάμια. Τον είδαν να σηκώνεται όρθιος, να κρύβεται πίσω από ένα ζευγάρι κόκκινα γυαλιά και να απομακρύνεται κουτσαίνοντας.

*Αυτό το ποίημα:

Τα πόδια σου γυμνά
πάνω στο σκονισμένο μου παρμπρίζ.
Το κάθισμα που έχει πάρει πια
του κώλου σου το σχήμα.
Τα τραγούδια σου να ανεβοκατεβάζουν τις
ταχύτητες,
αδιαφορώντας για του ταξιδιού τις ιδιαίτερες
συνθήκες.
Το χέρι σου να μου χαϊδεύει το λαιμό,
να λέει ταυτόχρονα «σταμάτα κάπου, να σου πω»
και «τρέξε, να δούμε τι υπάρχει παρακάτω».

Τα αιώνια τοπία σε όλο το μήκος αυτής της
διαδρομής.
Το αιφνίδιο τοπίο το δικό σου.

Λίγο η αποκάλυψη του πρώτου της καφέ. Λίγο το σχέδιο στο χαρτί. Λίγο το μεσημέρι ετούτο που δεν έλεγε ποτέ του να τελειώσει, όλη αυτή η απρόσκλητη αναστάτωση την έκανε να μην αναγνωρίζει το ίδιο τη το σώμα.

Πηγαινοερχόταν μες στο μαγαζί παίρνοντας σβάρνα τραπέζια και καρέκλες και όλο ένιωθε πως πνίγεται. Πως στέρευε το οξυγόνο εκεί μέσα.

Πήγε ως την πόρτα και την άνοιξε. Ο μολυσμένος αέρας εισέβαλε αμέσως τα πνευμόνια της και κάπως την συνέφερε. Είχε ξεχάσει σχεδόν πώς αναπνέουν.

Άκουσε άγριες κραυγές. Γύρισε και τους είδε. Το αγριεμένο πλήθος ερχόταν κατά πάνω της. Αυτή ήτανε ο στόχος. Όπως αυτός έτσι κι αυτοί. Όλοι για αυτήν ερχόντουσαν. Κινδύνευε. Ναι, έπρεπε να είχε φύγει όσο ακόμα ήταν νωρίς. Τώρα το μόνο που της έμενε ήταν να ψάξει κάπου να κρυφτεί, μπας και την προσπεράσουν.

Μπήκε ξανά και κλείδωσε. Έσβησε όλα τα φώτα. Πίσω από το μπαρ της οχυρώθηκε και άρχισε να συζητά με την απελπισία. Είδε την καφετιέρα να στάζει πάνω από το κεφάλι της. Αναρωτήθηκε

μήπως μια κούπα ακόμα από αυτό το μαγικό ζουμί ήταν μια κάποια λύση.

Και τότε άκουσε τα πρώτα βίαια χτυπήματα. Το πλήθος είχε φτάσει ως την πόρτα της –την είχαν μάλλον μυριστεί- και οργισμένο την τζαμαρία της βαρούσε.

Θυμήθηκε το σχέδιο. Ήταν ακόμα εκεί, επάνω στο τραπέζι. Θα το κατέστρεφαν, πριν φτάσουνε στο μπαρ. Η απεικόνισή της θα χανότανε, πριν να εκλείψει η ίδια.

Κοίταξε το τηλέφωνο. Να πάρει το αφεντικό. Να του ζητήσει βοήθεια. Τι να της πει τώρα αυτός; Μάλλον να πάει να κόψει το λαιμό της. Μήπως αυτό ήταν η λύση τελικά; Κοίταξε τα μαχαίρια που μες στο νεροχύτη μούλιαζαν. Οι άλλοι ήδη ράγιζαν με τις γροθιές τα τζάμια.

Γιατί να κόψει το δικό της τον λαιμό και όχι τον δικό τους; Την ώρα εκείνη αυτό της φάνηκε αλήθεια ευκολότερο.

Άρπαξε εκείνο με την λεπίδα την πλατιά. Σηκώθηκε, αποκαλύφθηκε. Την είδανε οι άλλοι. Τρομάξανε έτσι, όπως κρατούσε το μαχαίρι σαν σπαθί και το κουνούσε πέρα δώθε στον αέρα. Κομμάτια πληγωμένα της ατμόσφαιρας σωριάζονταν στα πόδια της, ενώ συνέχισε να προχωράει προς τον

εχθρό της, κατά μέτωπο. Ποιος άραγε από όλους τους θα ήτανε το πρώτο σφάγιό της.

Περνώντας δίπλα από το τραπέζι του, πήρε με το άλλο χέρι το χαρτί, το δίπλωσε ξανά και το έβαλε στην τσέπη της.

Τώρα δεν είχε πια τίποτα για να χάσει. Οι άλλοι το κατάλαβαν και άρχισαν να φεύγουν. Κάποιοι χυδαία βρίζοντας. Κάποιοι άλλοι στέλνοντας φιλιά και κλείνοντας το μάτι.

«Να ζήσεις, να μας θυμάσαι, κοπελιά», της φώναζαν. «Να πας να γαμηθείς, μωρή! Χαμούρα, πουτανάκι!»

Τότε κατάλαβε το λάθος της. Είδε στα μάτια την απελπισία τους, τον φόβο, την οδύνη. Κι αυτούς άλλοι τους κυνηγούσανε. Όχι, δεν ήταν το μανιασμένο πλήθος ο εχθρός. Αυτοί ήταν τα θηράματα. Για άσυλο την ήθελαν και όχι για θυσία.

Απέμεινε να τους κοιτάζει έτσι, εκεί, σαν άγαλμα, με το μαχαίρι με την λάμα την πλατιά ακόμα στο χέρι ξεχασμένο. Μέχρι που όλοι τους απομακρύνθηκαν, μα αφήσαν πίσω έναν.

Αυτός ήταν αλλιώτικος. Παράταιρος με την στιγμή. Άσχετος με τον χρόνο. Φορούσε γάντια, ένα παλτό δερμάτινο και από το ένα χέρι του κρεμόταν ένα

αστείο καπέλο, πολύ παλιομοδίτικο. Τα χείλη ανοιγοκλείνανε. Ο άνθρωπος μιλούσε. Τι ήταν αυτό που έλεγε; Ήθελε να το ακούσει.

Πλησίασε, ξεκλείδωσε, άνοιξε χαραμάδα. Ίσα που τη λεπίδα να χωρά. «Τι θέλετε, παρακαλώ;» «Είστε ακόμα ανοιχτά; Μπορώ να πιω έναν καφέ;» την ρώτησε, ενώ το γάντι χάιδευε του μαχαιριού την άκρη. «Περάστε, ναι», αιφνιδιάστηκε και άνοιξε την πόρτα.

Μπήκε αυτός, προχώρησε κοιτάζοντας τον χώρο, λες και επισκεπτόταν μουσείο ή ανάκτορο και όχι ένα συνοικιακό καφέ στο χείλος της αβύσσου. Έβγαλε το παλτό, τα γάντια του, ακούμπησε κάπου, σε μια καρέκλα το καπέλο και από ολόκληρο το μαγαζί διάλεξε τελικά και κάθισε στου άλλου το τραπέζι.

«Ξέρετε, το τραπέζι αυτό;»

«Συγγνώμη, είναι πιασμένο;»

«Όχι, αλλά δεν είναι καθαρό.»

«Καλά, δεν με πειράζει.»

«Τουλάχιστον να μάζευα να πράγματα...»

«Δεν έχει πολύ ώρα, ε;»

«Τι θέλετε να πείτε;»

«Δεν έχει ώρα που έφυγε.»

«Ποιος; Τι ακριβώς ρωτάτε;»

«Εκείνος που καθόταν πριν εδώ. Λίγο νωρίτερα να ερχόμουν, μπορεί να τον προλάβαινα, σωστά;»

«Τον ξέρετε;»
«Όχι, εσείς;»
«Είναι πελάτης τακτικός.»
«Και έχει το τραπέζι του.»
«Την ώρα αυτή που έρχεται, το μαγαζί είναι άδειο.»
«Και το γεμίζετε μαζί. Συγνώμη, γίνομαι λιγάκι αδιάκριτος. Μπορώ να έχω έναν καφέ;»
«Μάλιστα. Πώς τον πίνετε;»
«Φέρτε μου έναν σαν κι αυτόν, παρακαλώ. Και με την ησυχία σας. Μην τρέχετε. Δεν βιάζομαι. Ήρθα να περιμένω.»
«Εσείς τον πήρατε τηλέφωνο;»
«Ποιον; Τι ακριβώς ρωτάτε;»
«Αυτόν που πριν καθότανε εδώ.»
«Είστε ερωτευμένη;»
«Μην μου απαντάτε με ερώτηση!»
«Για πείτε μου, εκείνος το γνωρίζει;»
«Σήμερα με ζωγράφισε.»
«Τι λέτε; Σας το έδειξε; Σας πέτυχε, αλήθεια;»
«Όχι, είδα το σκίτσο μόνη μου.»
«Το άφησε πίσω φεύγοντας;»
«Το ξέχασε.»
«Γίνεται, μήπως, να το δω;»
«Όχι, νομίζω δεν σας αφορά.»
«Δεν ξέρετε τι με αφορά.»
«Δεν θέλω και να μάθω.»
«Καλώς. Μπορώ να έχω εκείνον τον καφέ που λέγαμε;»

Του άρεσε αυτή η σερβιτόρα με την στιγματισμένη τίγρη στο λαιμό. Αυτή ήταν ο λόγος που περνούσε κάθε μεσημέρι από αυτό το άθλιο καφέ, που έμοιαζε με χώρο αναμονής νεκροτομείου.

Για αυτήν διάλεγε πάντα το τραπέζι με την καλύτερη τη θέα, από όπου μπορούσε να την παρακολουθεί πάντοτε απερίσπαστος. Κι ας τον βαρούσε στο σβέρκο το κλιματιστικό. Τα χρειαζόταν τα ψυχρά ετούτα κύματα, έτσι όπως καιγόταν μετρώντας τις κινήσεις της.

Για αυτήν βασάνιζε με τις ώρες το ποτήρι του ξύνοντας με το καλαμάκι τα τοιχώματα – ήταν νωρίς για αλκοόλ, η νύχτα τον περίμενε.

Για αυτήν διάλεγε πάντα την ώρα που όλοι οι μαλάκες γυρνούσαν στα σπιτάκια τους. Να πάτε στα τσακίδια! Δεν ξέρετε τι χάνετε... Τις περισσότερες φορές, ιδίως τα μεσημέρια του καλοκαιριού, τύχαινε να είναι αυτός ο μόνος της πελάτης.

Δικό του όλο το καφέ με εκείνο το ηλίθιο όνομα. Τι πάει να πει «Vents Alizés»; Ποιος κόπανος το σκέφτηκε;

Δικό του το τραπέζι αυτό, το μόνο από όπου μπορούσε να κοιτάζει το εσωτερικό του μπαρ, με αυτήν να σκύβει, να τεντώνεται, να κάνει τα δικά της.

Δικιά του και η αγαπημένη σερβιτόρα του, που τόσο καιρό ούτε το πώς την λένε δεν τόλμησε ποτέ να την ρωτήσει. Για αυτό, όταν μιλούσε για αυτήν, έλεγε «η δικιά μου».

Μα όταν την σκεφτόταν, όταν την έφερνε στο νου το βράδυ στο κρεβάτι, της έδινε έναν τίτλο πιο παράδοξο: «η ωραία νυσταγμένη».

Ήταν αυτό το βλέμμα το νωχελικό, το οποίο δεν ήξερε αλήθεια που να το κατατάξει. Ήταν που νύσταζε πραγματικά; Που μόλις είχε από τον ύπνο σηκωθεί; Ή μήπως ήταν που έγραφε στα αρχίδια της και τη δουλειά της και αυτόν και ολόκληρο τον κόσμο;

Του άρεσε το βλέμμα της. Όχι δεν ήταν βλέμμα αυτό ανθρώπου βαρεμένου. Το βλέμμα αυτό, με έναν τρόπο μοναδικά παράδοξο, ξεχείλιζε από καύλα. Μόνο που όσο και να το μελετούσε, τόσο καιρό που σύχναζε εκεί, δεν είχε κατορθώσει ακόμα να μαντέψει τι ήταν εκείνο που την καύλωνε.

Τι εικόνες μέσα στα βλέφαρά τους έκρυβαν τα νυσταγμένα μάτια και την κρατούσανε πεισματικά

αυτήν τόσο απασχολημένη. Και τον κρατούσανε και αυτόν τόσο ελεεινά αόρατο.

Αφού από αυτό ήταν που παιδευόταν διαρκώς, που ενώ συνέχεια έβλεπε, παρατηρούσε, σπούδαζε το κάθε παλαντζάρισμα του κώλου της, την κάθε λόξα των χειλιών της, αυτή αδιαφορούσε τόσο επιδεικτικά, που έθετε σε αμφισβήτηση την ίδια του την ύπαρξη.

Σκεφτότανε καμιά φορά, πως έτσι και ξαφνικά του ερχότανε να σηκωθεί, να αρπάξει το ταμείο και ύστερα να φύγει τρέχοντας, αυτή μετά στους μπάτσους θα έλεγε, «με έκλεψε ο κανένας».

Όχι, φαινόταν να μην του έδινε καμία σημασία. Ερχόταν στο τραπέζι του, τον καλημέριζε αδιάφορα φέρνοντας μπροστά στη μούρη τα βυζιά της, έπαιρνε την παραγγελία του –τόσο καιρό θα μπορούσε, τουλάχιστον, να είχε μάθει πώς πίνει τον καφέ του- κάποιες φορές του έφερνε μπισκότα και βουτήματα. Και τότε έλεγε αυτός, μάλλον θα με γουστάρει. Αν και το ήξερε καλά ότι αυτό συνέβαινε με όλους τους πελάτες.

Μια μέρα μόνο ήταν που της ξέφυγε και είπε κάποια κουβέντα παραπάνω. Ήτανε τότε, τον Αύγουστο, με εκείνα τα επεισόδια. Γινόταν δίπλα στην πλατεία μακελειό, και όλο ακουγόντουσαν σειρήνες και

εκρήξεις. Ήταν και πάλι οι δυο τους, μόνοι μες στο μαγαζί, και είχε αυτή βάλει τη μουσική στα τέρματα, να μην ακούει τον δρόμο. Αυτός βγήκε κάποια στιγμή για να μιλήσει στο τηλέφωνο. Όχι πως έξω θα άκουγε καλύτερα, μα ήταν που ντρεπότανε μπροστά της να απαντήσει.

Δεν ήθελε να τον ακούσει με τους άλλους να μιλά. Δεν έπρεπε να μάθει.

Αυτή για κάποιο λόγο συνέδεσε τα επεισόδια με αυτό το τηλεφώνημα και όταν ήρθε πάλι πίσω στο τραπέζι του, τον ρώτησε «τι γίνεται;». Λες και ήτανε αυτός που όλα τα κατεύθυνε από το μυστικό το στρατηγείο του.

Είχε τότε την ευκαιρία του, να την αρπάξει από το λαιμό, να έπνιγε την τίγρη. Να την καρφώσει επάνω στο τραπέζι του. Να την πηδήξει δυνατά. Να φύγει η νύστα από τα μάτια της. Να ξεχυθεί η καύλα της, να πνίξει όλον τον κόσμο.

Όμως την ώρα εκείνη σάστισε. Αυτό το εκτός προγράμματος «τι γίνεται;» τον αιφνιδίασε, και έτσι το μόνο που κατάφερε να πει ήταν ένα χαζό «δεν ξέρω».

Δεν ήξερε, είναι αλήθεια, τίποτα, ούτε για αυτά που έξω εκεί στο δρόμο γίνονταν ούτε για τα άλλα που μέσα σε εκείνο το καφέ μπορούσαν να γίνουν.

Υπέθετε, θεωρούσε, φανταζότανε, μα στην πραγματικότητα απείχε ακόμα αρκετά από το να γνωρίζει. Κι όμως δεν ήταν τόσο δύσκολο. Αρκούσε μόνο, την κατάλληλη στιγμή, να είχε κάνει και αυτός την ίδια ακριβώς ερώτηση.

Τι γίνεται;

Το να δουλεύει βάρδια πρωινή ήταν για εκείνη το καλύτερο. Μέχρι τις δύο-δυόμιση ήταν γεμάτο το καφέ και ύστερα, ως τις πεντέμιση περίπου όπου σχόλαγε, ήταν συνήθως χαλαρά, και έτσι είχε πάντα σχεδόν τη δυνατότητα να κάνει ό,τι γουστάρει, αλλά και να έχει ταυτόχρονα το άλλοθι, ας πούμε, πως δουλεύει.

Τις περισσότερες φορές, αν δεν ερχότανε αυτός, θα ήταν τελείως μόνη. Όχι ότι η παρουσία του άλλαζε και πολύ τα πράγματα. Ήτανε τόσο πολύ στον κόσμο του, που νόμιζε ότι ακόμα και αν έβγαζε τα ρούχα της και άρχιζε να σφουγγαρίζει το μωσαϊκό ολόγυμνη, αυτός δεν θα το πρόσεχε.

Μπορεί και να ήταν αδερφή. Κι όμως, η αδιαφορία του αυτή της άρεσε. Όχι, δεν ήταν γενικά αδιάφορος. Έμοιαζε να δείχνει πάθος, ίσως και φανατισμό, σε αυτά με τα οποία ασχολούνταν.

Τον έβλεπε να μουτζουρώνει τις σελίδες του και προσπαθούσε τι γράφει να μαντέψει. Για κάποιο λόγο πίστευε πως γράφει κάτι, ας πούμε. σαν ποιήματα.

Ναι, έγραφε αδερφίστικα ποιήματα, γιατί τέτοια μονάχα να γράψει θα μπορούσε. Θα ήθελε αλήθεια να τους ρίξει μια ματιά, έτσι για να γελούσε και για να τον ξεφτίλιζε, μα κάθε φορά που το τραπέζι του πλησίαζε για να αδειάσει το τασάκι του ή να γεμίσει το ποτήρι με νερό, αυτός τα σκέπαζε αμέσως και τα έκρυβε.

«Γράφει για μένα», σκεφτόταν κάποιες στιγμές αυτάρεσκα. Μα αμέσως τη μαλακία της κατάπινε. «Μα αφού δεν με γνωρίζει.»

Έξερε πως προτιμούσε εκείνο το καφέ, γιατί από όλα τα άλλα της περιοχής ήτανε το πιο ήσυχο. Για αυτό και ερχόταν τις ώρες που συνήθως άδειαζε. Ζητούσε να απομονωθεί και το τραπέζι αυτό –πάντα εκεί καθότανε- ήτανε κατά κάποιο τρόπο το γραφείο του.

Αυτή, για να του πάει κόντρα, διάλεγε μουσική σκληρή κι ανέβαζε την ένταση στα τέρματα.

Μονάχα μια φορά έκανε μια εξαίρεση. Ήταν τον Αύγουστο. Τότε με εκείνα τα επεισόδια. Στο δρόμο γινότανε χαμός κι ο έξω θόρυβος ανταγωνίζοταν επάξια τον μέσα. Αυτός, το μεσημέρι εκείνο, έμοιαζε αφηρημένος και ανήσυχος. Κι όλο κοιτούσε το τηλέφωνο. Κι όλο το βλέμμα σήκωνε και έβλεπε προς την πόρτα.

Από το δρόμο ακούγονταν κρότοι, σειρήνες και φωνές. Δεν έβλεπαν τι γίνεται, όσο κι αν το πεδίο της μάχης ήταν δίπλα τους. Μονάχα που και που περνούσε κανένας βλαμμένος μπροστά από την πόρτα τρέχοντας.

Τα πιο πολλά καφέ τις γειτονιάς είχαν εδώ και ώρα κλείσει. Ίσως και να ήταν μονάχα το δικό τους ανοιχτό. Πολύ θα γούσταρε να ερχόντουσαν όλοι ετούτοι οι κανίβαλοι να το λεηλατήσουν. Φανταζόταν τα μούτρα την άλλη μέρα του αφεντικού και έκλαιγε από τα γέλια.

Κάποια στιγμή τον είδε να σηκώνεται. Κρατούσε το τηλέφωνο και κοίταζε μια την οθόνη του και μια αυτήν διστακτικά, δειλά, αναποφάσιστα. Κατάλαβε ότι χτυπούσε και άπλωσε το χέρι προς το ραδιόφωνο και το έκλεισε απότομα. Μα αυτός της γύρισε την πλάτη και πήγε προς την έξοδο. Βγήκε στο δρόμο και απάντησε.

Ντράπηκε, ζήλεψε, εξοργίστηκε.

Ποια ήταν στο τηλέφωνο; Γιατί δεν ήθελε μπροστά της να απαντήσει; Τον έβλεπε μέσα από το τζάμι που ενώ μιλούσε έβηχε και χαμογέλαγε χαιρέκακα. Η ατμόσφαιρα είχε βαρύνει από τους καπνούς και από τα διάφορα που έριχναν.

Κοίταξε το τραπέζι του. Είχε αφήσει τα χαρτιά του πρώτη φορά αφύλακτα, απροστάτευτα. Σκέφτηκε πως ίσως αυτή να ήταν η μόνη ευκαιρία της. Εκείνος, σαν να μάντεψε την σκέψη της, γύρισε και την κοίταξε. Μόνο αν κάτι του συνέβαινε, αν τον χτυπούσαν, αν ζαλιζόταν από τα χημικά, μονάχα τότε θα μπορούσε να μάθαινε επιτέλους τι ήταν αυτό που έγραφε.

Η πόρτα άνοιξε ξανά κι από το ρεύμα που δημιουργήθηκε είδε τις σκέψεις της να χάνονται, να τις ρουφάει ο δρόμος.

Τι όμορφος που ήτανε!

Σηκώθηκε και τον πλησίασε κρατώντας την κανάτα. Δήθεν να του γεμίσει το ποτήρι του. Αυτός πρώτα φορά την κοίταζε στα μάτια. Της φάνηκε πως είχε κάτι να της πει. Κάτι εκεί έξω είχε συμβεί. Κάποιος μόλις του το είπε στο τηλέφωνο.

«Τι γίνεται;» τον ρώτησε.

Μισάνοιξε τα χείλη του. Πόσο πολύ της άρεσε αυτός ο δισταγμός του. Πόσο πολύ θα ήθελε να τον γαμήσει εκείνη την στιγμή. Κι ύστερα ας της έλεγε. Καμιά στον κόσμο απάντηση δεν ήταν πιο επείγουσα από το πήδημά τους.

«Δεν ξέρω», της απάντησε και αμέσως έβγαλε από την τσέπη κάτι κέρματα.

Την ώρα που την πλήρωνε, του είπε «Αλεξάνδρα».

Κι αφού διέσχισε ξανά ανάποδα την πόλη, έφτασε πάλι στη γνωστή του γειτονιά, που τώρα πια ήταν ερημωμένη. Αυτή τη φορά απέφυγε να πάει από την πλατεία, αν και τώρα πια τίποτα δεν ακουγόταν από εκεί. Μάλλον μια νέα ανακωχή θα είχε στείλει και πάλι τους εμπόλεμους στα σπίτια τους.

Σκέφτηκε πως ίσως να ήταν ο μόνος που ακόμα εκεί έξω στους δρόμους τριγυρνούσε.

Έτσι ήταν πάντοτε. Με το να αποφεύγει τις συρράξεις τους, ούτε στον πόλεμό τους έμπλεκε μα ούτε κι απολάμβανε ποτέ τα δώρα της ειρήνης.

Όσο πλησίαζε ξανά προς το καφέ, συνειδητοποιούσε ότι δεν ήταν έτοιμος για αυτό που πήγαινε να κάνει. Τι ακριβώς θα έλεγε; Συγνώμη, μήπως είδες αν ξέχασα μια ζωγραφιά επάνω στο τραπέζι μου; Αν πράγματι την είχε αφήσει εκεί επάνω στη βιασύνη του, το πιθανότερο θα ήτανε αυτή να μην την είχε καν προσέξει και θεωρώντας την ως ένα άχρηστο χαρτί να την τσαλάκωνε και να την έριχνε μετά μες στα σκουπίδια. Και τότε αυτός τι θα της έλεγε; Συγνώμη, ξέρεις, για μένα ήτανε σημαντικό. Μήπως θα μπορούσα, άραγε, να ψάξω μες στον κάδο; Σιγά να μη τον άφηνε. Θα έψαχνε μονάχη της και αν κι

αφού την έβρισκε, σίγουρα μια μάτια θα έριχνε, να δει τι είναι αυτό το τόσο πια σημαντικό που κρύβει ένα χαρτάκι.

Βέβαια μπορεί και ήδη να το είχε δει. Να το είχε βρει, καθώς θα πήγαινε να καθαρίσει το τραπέζι του. Να το είχε ξεδιπλώσει έτσι, από απλή περιέργεια. Να είχε μάθει τώρα πια ποιο ήταν το μυστικό του.

Και πάλι όμως, δεν ήταν παρά ένα σκιτσάκι πρόχειρο. Μπορεί να το είδε, μα να μην το κατάλαβε. Οι δυνατότητές του δεν του επιτρέπανε να φτιάξει κάποια πολύ πιστή αναπαράσταση. Δεν είχε προσπαθήσει καν να αποδώσει τα χαρακτηριστικά του όμορφου προσώπου της. Η αλήθεια είναι πως υπήρξαν και άλλα μεσημέρια όπου τα είχε καταφέρει πιο καλά.

Όχι, σήμερα δεν ήτανε η μέρα του.

Σήμερα, τη μέρα εκείνη δηλαδή, όλα του πήγανε στραβά. Κι ήταν κι εκείνο το γαμημένο τηλεφώνημα. Καλύτερα θα ήταν μάλλον να το είχε κλείσει. Μετά όμως θα έπρεπε να ψάξει και να βρει άλλες δικαιολογίες. Κι οι άλλοι από ψέματα δεν έπαιρναν. Πώς να τους κοροϊδέψει;

Όσο πλησίαζε στο μαγαζί, τόσο η απογοήτευση του δάγκωνε σαν φίδι το στομάχι. Τα φώτα του ήταν σβηστά, αν και ακόμα ήταν νωρίς. Δεν ακουγόταν

μουσική, μα ωστόσο η πόρτα φαινότανε μισάνοιχτη. Έφτασε, είδε στη τζαμαρία μια ραγισματιά, πήγε μια βόλτα το μυαλό του ως το κακό και ύστερα μπήκε μέσα.

Μες στο ημίφως τα μάτια του σχημάτισαν φαντάσματα. Είδε δυο άντρες στο τραπέζι του να κάθονται κι αμίλητοι να τον κοιτάζουν. Από το βάθος μια άλλη φιγούρα καθισμένη σε σκαμπό ανασηκώθηκε. Μα σήκωσε αμέσως ο ένας από τους δυο παρείσακτους το χέρι του, σαν να έδινε κάποια εντολή, κι αυτή ακινητοποιήθηκε.

Τότε κατάλαβε ότι ο δεύτερος δεν ήταν παρά του πρώτου το παλτό και το καπέλο, που αραγμένα πάνω στην καρέκλα δίπλα του παρίσταναν μια σιωπηλή κι αόρατη παρέα. Για κάποιον λόγο του φάνηκε ότι αυτός ο τύπος τον περίμενε. Μαγνητισμένος τον πλησίασε. Τον είδε που χαμογελούσε. Τον κοίταξε καλύτερα.

Του ήτανε τελείως άγνωστος.

Ποιος ήταν ο σφετεριστής που είχε πιάσει το τραπέζι του. Που ήρθε μόλις έφυγε, μέσα σε ετούτο, στο δικό του το καφέ, με αυτό το όνομα το τόσο ακατανόητο;

«Άνεμοι αληγείς.»

«Συγνώμη;»

«Αυτό σημαίνει. Στα γαλλικά.»

«Μα, πώς το καταλάβατε;»

«Είναι οι άνεμοι των τροπικών. Ξέρετε, αυτοί που πνέουν σταθερά, ολόκληρο τον χρόνο. Εκεί οφείλουνε και το όνομά τους, άλλωστε. Γιατί ποτέ δεν λήγουν. Ναι, μην σας φαίνεται παράξενο, κάποιοι άνεμοι δεν εξασθενούν ποτέ. Κάποιοι κρατούν για πάντα.»

«Ναι, μα εσείς... πώς γίνεται;»

«Ας πούμε πως είχα ζήσει κάποτε σε εκείνα εκεί τα μέρη.»

«Πώς καταλάβατε την σκέψη μου;»

«Ας πούμε επίσης πως εκείνη εκεί η εποχή μου άφησε παράξενα κουσούρια.»

«Κουσούρια; Εγώ δυνάμεις θα τις έλεγα.»

«Εξαρτάται.»

«Από τι;»

«Συνήθως από αυτό που ψάχνετε.»

«Κι εσείς τώρα τι ψάχνετε;»

«Εγώ πίνω μονάχα έναν καφέ. Εσείς, ωστόσο, είναι προφανές: Κάτι αναζητάτε. Καθίστε όμως, σας παρακαλώ. Φαίνεστε κουρασμένος. Και βγάλτε αυτά τα κόκκινα γυαλιά. Αλήθεια, δεν σας πάνε. Λοιπόν, ακούω, πείτε μου! Πρίγκιπα, τι σας λείπει;»

«Βρήκατε κάτι πάνω στο τραπέζι μου;»

«Ποιο είναι το τραπέζι σας;»

«Αυτό εδώ που κάθεστε.»

«Άρα είναι δικό μου.»

«Ναι, αλλά πριν καθόμουν εγώ.»
«Αλήθεια; Δεν σας πρόσεξα.»
«Έφυγα πριν να έρθετε εσείς.»
«Κρίμα. Χάσατε το καλύτερο...»
«Το οποίο και τι ήταν;»
«Χάσατε, ας πούμε, μιαν απώλεια.»
«Δεν σας καταλαβαίνω.»
«Αν ήτανε αυτό το τραπεζάκι σας. Αν είναι αυτό το αγαπημένο σας καφέ. Αν υπάρχει μέσα σε αυτό το μέρος ένας τουλάχιστον λόγος σοβαρός που να σας κάνει να επιμένετε να ζείτε κάθε μέρα. Αν όσα ως «δικά σας» εσείς τώρα ορίζετε βρίσκονται μέσα σε τόσα λίγα τετραγωνικά όλα τους μαζεμένα, τότε, αλήθεια, γιατί εγκαταλείψατε τη θέση σας; Αλήθεια, γιατί φύγατε;»
«Γιατί με πήρανε τηλέφωνο.»
«Ποιος; Πάλι κάποιος «δικός σας»;»
«Όχι ακριβώς.»
«Κάποιος που εσείς είστε δικός του, τότε.»
«Πείτε μου, βρήκατε το σχέδιο;»
«Τόσο ανάγκη το έχετε;»
«Το θέλω. Είναι δικό μου.»
«Κι αυτό δικό σας; Μα εσείς είσαστε πλούσιος! Ακούστε, μόλις φύγατε, εδώ έγινε κακός χαμός. Θα είδατε, φαντάζομαι, το ράγισμα στο τζάμι. Ο κόσμος που είχε μαζευτεί σήμερα στην πλατεία θεώρησε, όπως κι εσείς, πως ήτανε δικιά του. Όπως κι ο δρόμος, άλλωστε, και ολόκληρη η πόλη. Ξέρετε,

γιατί έφυγαν; Γιατί εγκατέλειψαν τη θέση τους και γύρισαν στο σπίτι;»

«Γιατί κι αυτούς κάποιος τους πήρε στο τηλέφωνο;»

«Γιατί κάποιος τους είπε πως είναι όλοι δικοί του. Έτσι δεν γίνεται δουλειά. Σωστά; Δεν συμφωνείτε; Και η «δικιά σας» από εδώ...»

«Τι λέτε; Μην φωνάζετε!»

«Δεν μας ακούει, προς το παρόν, να μην ανησυχείτε. Μα είναι αλήθεια πως είπα ήδη αρκετά. Καλύτερα να φεύγω.»

«Και το σχέδιο;»

«Το σχέδιο έτσι κι αλλιώς ήταν κακό. Να φτιάξετε ένα άλλο. Και μην ξεχνάτε, είπαμε: Άνεμοι αληγείς. Μην μπερδευτείτε πάλι!»

Ναι, αυτό ήτανε που έπρεπε να κάνει. Να πάρει το αφεντικό, να του ζητήσει βοήθεια. Δεν μπορεί, τόσες άκριες έχει αυτός. Τόσοι ασφαλίτες μαζεύονται εδώ τα πρωινά να πιούνε τον καφέ τους. Τόσες ροχάλες είχε ρίξει αυτή μες στα φλιτζάνια και τις κούπες τους. Όλο και κάποιος από αυτούς θα ήτανε στη γύρα. Δίπλα είναι το τμήμα, άλλωστε.

Κι αυτοί οι άνθρωποι γαμώ, γιατί δεν έκαναν εκεί την επανάστασή τους; Μήπως για εκεί ξεκίνησαν και χάσανε τον δρόμο;

Έβγαλε το τηλέφωνο. Ανύπαρκτο το σήμα. Οι ελπίδες στέρευαν σιγά-σιγά. Έψαχνε γύρω της κάτι να βρει για να πιαστεί. Να μην τα παρατήσει. Το μάτι έπεσε ξανά πάνω στην καφετιέρα. Να είχε, άραγε, ο καφές και άλλες ιδιότητες; Άραγε να μπορούσε, αν έπινε και άλλο, να την κάνει, με κάποιον τρόπο μαγικό, απαρατήρητη, αόρατη και ανύπαρκτη ακόμα; Να έμπαιναν οι εχθροί στο μαγαζί, να το λεηλατούσαν, κι αυτή, σαν το κουνούπι, να τους κοιτούσε από ψηλά.

Να γέλαγε μαζί τους.

Όχι, ο καφές ό,τι ήτανε να κάνει πια το έκανε. Την ξύπνησε για τα καλά. Τώρα κάτι άλλο έπρεπε να βρει. Να την αποκοιμίσει.

Κοίταξε τα μαχαίρια που κρέμονταν από ψηλά. Αυτό με την λεπίδα την πλατιά της έκλεισε το μάτι. Τεντώθηκε να πιάσει την λαβή, μα ήταν πια πολύ αργά για τέτοιες αντιδράσεις. Την ώρα εκείνη η τζαμαρία τελικά του μαγαζιού κατέρρευσε. Και τόσο πια που άντεξε, πολύ στ' αλήθεια ήταν. Τα θρύψαλά χυθήκανε παντού, η ραγισμένη γεύση του γυαλιού της έκαψε τη γλώσσα. Και οι κακούργοι εισβολείς πλημμύρισαν το μέρος.

Όσο κι αν κράτησε αιώνες η αναμονή, όλα τα υπόλοιπα έγιναν σε μια στιγμή μονάχα. Άρπαξαν ό,τι άξιζε, φάγαν ό,τι τρωγόταν, και όλα τα άλλα τα κατέστρεψαν, τα έσπασαν κομμάτια. Μέσα σε μία ξέφρενη χαρά. Μεσ σε σφιγμένα δόντια.

Μα ωστόσο, όσο κρατούσε το κακό, εκείνην δεν την πείραξαν. Την άφησαν να κάθεται εκεί, σε μια γωνιά και να κοιτάζει μια μουτζούρα στο χαρτί που φύλαγε στην τσέπη.

Στο τέλος κάποιος είπε: «Αυτήν εδώ τι θα την κάνουμε;» Και επειδή δεν τους βρισκόταν κάποια

ιδέα πρόχειρη, φεύγοντας από το μαγαζί, την πήρανε μαζί τους.

Βγήκαν στον δρόμο με αυτήν πάνω στους ώμους τους. Δύσκολα καταλάβαινες αν ήταν το κορίτσι αυτό ένα ακόμα λάφυρο ή αν μήπως τελικά το κίνημα βρήκε τον αρχηγό του. Δύσκολα και οι ίδιοι, αν τους ρωτούσες σοβαρά, μάλλον θα απαντούσαν. Κανείς δεν ήταν σίγουρος, τι από τα δύο περισσότερο τους έλειπε. Και κανενός δεν του περίσσευε μία σαφής ιδέα.

Έξω ξανά στο δρόμο, όμως, ξαφνικά θυμήθηκαν ότι τους κυνηγούσανε. Αλλά επειδή οι διώκτες τους είχαν μάλλον σχολάσει, είπαν να γυρίσουνε πίσω στο φρούριο τους.

Και έτσι άρχισαν ξανά τον δρόμο να ανεβαίνουνε. Να βρούνε την πλατεία τους. Τη μέρα να ανακτήσουν. Χοροπηδούσε αυτή εκεί, πάνω στις πλάτες τις τεκτονικές, και επειδή ήταν πιο ψηλά και έβλεπε μακρύτερα, συνέχεια τους φώναζε:

«Όχι, μην πάτε προς τα εκεί! Γυρίστε! Είναι παγίδα!»

Όμως αυτοί είχαν τα αυτιά τους χαμηλά και τις φωνές δεν άκουγαν.

Και έτσι πάλι ανέβηκαν από τον ίδιο δρόμο. Και έτσι αναποδογύρισαν ολόκληρη τη μέρα. Μέχρι που φτάσανε ξανά στο επίπεδο το κάστρο, όπου και τους περίμενε το τέρας του Αυγούστου. «Ποια είναι αυτή;» μόλις τους είδε ρώτησε. «Μια φίλη», του απαντήσαν.

«Κι εγώ πώς δεν την ξέρω;»

«Τόσο καιρό κρυβότανε.»

«Και τι την φέρατε εδώ;»

«Είναι για σένα. Δώρο.»

«Δώρο γιατί; Τι έκανα;»

«Που πήγανε οι μπάτσοι;»

«Πάνε αυτοί, τους έφαγα. Ήρθε η σειρά σας τώρα.»

«Μα εσύ είσαι με το μέρος μας.»

«Είμαι με αυτόν που τρώγεται.»

«Φάε αυτήν! Είναι καλή, είναι νόστιμη. Θα δεις, θα σε χορτάσει.»

«Νομίζω για αυτήν εδώ πως έχω άλλα σχέδια. Τρώω, πεινάω διαρκώς, μα έχω κι άλλες ανάγκες.»

Και τότε το τέρας άρχισε τους φίλους του να τρώει. Άντρες, γυναίκες και παιδιά. Δεν έκανε διακρίσεις. Αυτοί διαμαρτύρονταν, φωνάζαν, βλαστημούσαν. Αλλά παρέμεναν εκεί, δεν έλεγαν να φύγουν. Στους δρόμους όλη μέρα, τα πηγαινέλα τους κουράσανε. Είχε περάσει κι η ώρα.

Το κτήνος τους κατάπινε, μα αυτοί, αντί να αντισταθούν, το έριχναν στην γκρίνια. Ήταν πολλοί στον αριθμό, στο γράμμα όμως λίγοι. Τραβιόντουσαν, σπρωχνόντουσαν, λέγανε παραμύθια:

«Πόσο να φάει το τέρας πια; Κάποια στιγμή θα σκάσει. Κάποιοι θα γίνουνε μεζές. Κάποιοι θα την γλιτώσουν.»

Κανένας τους δεν γλίτωσε. Άδειασε η πλατεία.

«Και τώρα οι δυο μας, κοπελιά. Πώς είπαμε σε λένε;»

Όπα!

Κάπου εδώ δεν είναι που πρέπει να εμφανιστεί ξάφνου το παλικάρι;

Να βγάλει από το σάκο το σπαθί;

Τον δράκο να σκοτώσει;

Να σώσει το κορίτσι του;

Να αγαπηθεί ο κόσμος;

Μόνο που ο φίλος μας –αλήθεια τον θυμάστε;- όλη αυτήν την ώρα, ξέρετε, επέστρεφε στο κέντρο με τα

πόδια. Ήταν και καλοκαίρι. Είχε και μία ζέστη φοβερή. Κάπου στο δρόμο δίψασε. Ήπιε πέντε-έξι μπύρες. Μέχρι να φτάσει, πάει, το έχασε το έγκλημα. Το είδε στις ειδήσεις.

Αλλά και πες πως έφτανε νωρίς. Το τέρας δεν το είχε. Μάλλον θα τον κανόνιζε κι αυτόν, μαζί με την «δικιά του».

Έφτασε τα μεσάνυχτα. Την βρήκε να είναι μόνη. Έσταζε, έτρεχε παντού. Μούσκευε την πλατεία. «Τι έγινε;» τη ρώτησε. «Εδώ, μωρέ, τα ίδια.» Το κτήνος της είχε κάνει τη ζημιά. Την είχε ξεκωλιάσει.

- Τι ώρα φτάσατε εσείς στον τόπο του εγκλήματος;
- Δεν ξέρω. Ήταν σίγουρα αργά.
- Αργά για ποιο πράγμα;
- Αργά το βράδυ, εννοώ.
- Μεσάνυχτα, ας πούμε;
- Περίπου. Δεν κοίταξα την ώρα.
- Ωστόσο, μου είπατε βιαζόσασταν.
- Ναι ήθελα να το προλάβω ανοιχτό.
- Το καφενείο; Πώς το είπαμε;
- «Vents Alizés», που πάει να πει στα γαλλικά...
- Δεν με ενδιαφέρει.
- Ναι, ήθελα να το προλάβω ανοιχτό.
- Συνήθως τι ώρα κλείνει;
- Δεν ξέρω. Δεν έχω πάει ποτέ αργά. Μόνο το μεσημέρι.
- Α, ναι; Πώς κι έτσι;
- Δεν βγαίνω έξω τα βράδια. Ξυπνάω πάντα πολύ νωρίς, χαράματα.
- Αλήθεια; Με τι ασχολείστε;
- Με το να ξυπνάω πολύ νωρίς, τώρα μόλις σας το είπα.
- Μάλλον για αυτό είναι που δεν συμπίπτουμε ποτέ. Ακόμα και τώρα που η πόλη έχει αδειάσει. Εγώ, ας πούμε, κάνω ακριβώς το αντίθετο. Ασχολούμαι με το να ξενυχτάω.

- Μόνο νύχτα διεξάγετε εσείς τις ανακρίσεις σας;
- Εδώ εγώ είμαι αυτός που κάνει ερωτήσεις.
- Συγνώμη. Ξέρετε, από περιέργεια...
- Σας συγχωρώ. Άλλωστε, μου αρέσει να μιλάω που και που για τη δουλειά μου.
- Μπορώ να σας ρωτήσω, δηλαδή;
- Και βέβαια όχι. Αστειεύτηκα. Λοιπόν, τι λέγαμε;
- Ότι πηγαίνω πάντοτε μονάχα μεσημέρι.
- Α, ναι; Πώς κι έτσι;
- Μου αρέσει την ώρα εκείνη, γιατί συνήθως είναι ήσυχα.
- Σας άρεσε μάλλον, γιατί τότε συνήθως ήσασταν μονάχοι σας.
- Ναι, και για αυτό.
- Της το είχατε πει ποτέ;
- Όχι, ποτέ δεν είπαμε κάτι παραπάνω πέρα από δυο-τρεις κουβέντες τυπικές.
- Όπως;
- Όπως το να της δίνω την παραγγελία μου.
- Καλά, φαντάζομαι ότι αφού ήσασταν τέτοιος πελάτης τακτικός, θα είχε μάθει από καιρό τι θέλετε να πιείτε.
- Όχι. Πάντοτε με ρωτούσε.
- Λέτε, λοιπόν, πως μάλλον της ήσασταν, ας πούμε, αδιάφορος.
- Νομίζω, ναι.
- Τότε αυτό εδώ πώς το εξηγείτε;
- Που το βρήκατε αυτό;

-Στην τσέπη της φούστας της ή σε ό,τι τέλος πάντων έχει απομείνει από αυτήν. Λοιπόν, το αναγνωρίζετε;

-Ναι, εγώ το έχω σχεδιάσει.

-Πολύ ωραίο σχέδιο!

-Αλήθεια; Σας αρέσει;

-Δεν ξέρω και πολλά από τέχνη, αλλά ναι, νομίζω ότι το έχετε.

-Σας ευχαριστώ.

-Αν και, όσο ωραίο κι αν είναι, σίγουρα δεν θα σκότωνα για αυτό.

-Ούτε εγώ θα σκότωνα. Ούτε για αυτό, ούτε για κανένα σχέδιο στον κόσμο.

-Για πείτε μου, τότε λοιπόν, για ποιον λόγο, αλήθεια, θα σκοτώνετε;

-Για κανέναν λόγο! Είμαι κατά της βίας!

-Θα θέλατε να σας απαριθμήσω τις βίαιες ενέργειες τις οποίες σήμερα μόνο διαπράξατε;

-Σήμερα ήταν μια εξαίρεση. Και σε όλες τις ενέργειες αυτές βρισκόμουν σε άμυνα.

-Πάντα και όλοι σε άμυνα βρισκόμαστε. Πάντα υπάρχει μια επίθεση που διεξάγετε εναντίον μας. Εναντίον όλων μας, θέλω να πω. Όλων ανεξαιρέτως. Και πάντα και όλοι, εμείς οι ανεξαιρέτοι, βρισκόμαστε σε άμυνα. Οπότε, σας παρακαλώ, μην χρησιμοποιείτε άλλο πια αυτήν την τόσο αδύναμη και αστεία δικαιολογία. Υπερασπιστείτε τα εγκλήματά σας! Μην ντρέπεστε τόσο για αυτά! Αυτά σας έκαναν αυτόν που τώρα είστε.

-Δεν έκανα κανένα έγκλημα.
-Δώστε μου τον ορισμό του εγκλήματος!
-Δεν έκανα καμία απολύτως πράξη αξιόποινη.
-Α, μάλιστα. Και η εγκατάλειψη τότε τι πράξη είναι;
Αξιοθαύμαστη;
-Ποιον εγκατέλειψα;
-Την... συγχωρείστε με, ξεχνάω το όνομά της... Ας πούμε την «δικιά σας».
-Δεν την εγκατέλειψα. Έφυγα αλλά ορίστε, ξαναγύρισα.
-Συγχαρητήρια. Μόνο που, ξέρετε, αργήσατε λιγάκι.
-Το ξέρω, έπεσα σε κίνηση...
-Α, ωραία! Πρώτα η αυτοάμυνα και τώρα ο κόσμος ο κακός που βάζει διαρκώς εμπόδια. Η κοινωνία φταίει, σωστά;
-Δεν είπα αυτό.
-Ποια κίνηση, άνθρωπέ μου, μες στον Αύγουστο; Κι εν πάση περιπτώσει, γιατί αυτή η γαμημένη κίνηση δεν σας εμπόδισε και όταν φεύγατε από εδώ;
-Δεν ξέρω.
-Φύγατε, γιατί έπρεπε, σωστά; Γιατί δεν γινότανε αλλιώς. Γιατί είχατε υποχρέωση. Γιατί σας πήρανε τηλέφωνο. Γιατί, ας πούμε, φοβηθήκατε.
-Τι φοβήθηκα;
-Μα να μείνετε, φυσικά. Να μείνετε και να υπερασπιστείτε την εμμονή σας. Ή την επιθυμία σας, αν έστω προτιμάτε. Σας καταλαβαίνω, μην νομίζετε. Μονάχα, πείτε μου, σας παρακαλώ, τι είναι αυτό

που πιο πολύ σας τρόμαξε; Η ικανοποίηση ή μήπως η διάρκεια;

-Δεν ξέρω.

-Καλά, ξέρω εγώ. Ας πούμε, η ματαιότητα.

-Η ματαιότητα;

-Γιατί, όσο μάταιο σας φαινόταν κάποτε ίσως το να επιμένετε, άλλο τόσο κι ακόμα περισσότερο σας φάνηκε και το βρείτε ξαφνικά μια κάποια ανταπόκριση. Οπότε, αντί να πάρετε επιτέλους μια απόφαση, απλώς αλλάξατε στο τέλος δίλημμα. Και κάπως έτσι το «ή εγώ ή αλλιώς κανείς» έγινε «αν όχι εγώ, τότε ολόκληρη η πόλη». Τέλειο άλλοθι, το ομολογώ. Τι θα μπορούσατε να κάνετε με αντίπαλο ή αντίζηλο, αν θέλετε, όλη την κοινωνία;

-Και όμως, κάτι έκανα.

-Ναι, κάτι κάνατε, σωστά: Αργήσατε. Και όταν φτάσατε, επτά ολόκληροι στρατοί είχαν περάσει πάνω από το κορίτσι.

2

- Σας λέω, ήτανε ψυχοπαθής.
- Ελάτε τώρα, που θέλετε να κάνετε και διάγνωση.
Ερωτευμένος ήτανε ο άνθρωπος.
- Δεν κάνουν έτσι οι ερωτευμένοι.
- Αλήθεια; Πώς κάνουν, δηλαδή;
- Δεν ξέρω. Πάντως μιλάνε.
- Και δεν σας μίλησε ποτέ;
- Ποτέ. Μόνο μια καλημέρα, κι ας ήταν ήδη
απόγευμα σχεδόν, κάθε φορά που ερχόταν.
- Ερχόταν, δηλαδή, συχνά;
- Περίπου κάθε μέρα. Και πάντα την ώρα που ήμουν
μόνη μου. Σας λέω, τον φοβόμουν.
- Γιατί δεν το είπατε ποτέ αυτό στο αφεντικό σας;
- Γιατί δεν θα τον ένοιαζε. Αφού ήτανε πελάτης.
- Ωστόσο, πέρα από την παρουσία του, δεν βλέπω με
ποιον άλλο τρόπο υπερβολικό σας είχε ενοχλήσει.
- Με κοίταζε περίεργα.
- Πώς δηλαδή; Όπως περίπου τώρα και εγώ;
- Ας πούμε, κάπως έτσι.
- Πάλι καλά που δεν υπάρχει τώρα εδώ κάποιο
μαχαίρι πρόχειρο...
- Παρακαλώ, να μην με ειρωνεύεστε!
- Σωστά, με συγχωρείτε. Πείτε μου, λοιπόν, τι άλλο
ασυγχώρητο σας έκανε το θύμα μας, πέρα από το να
σας κοιτάζει.

-Συνεχίζετε.
-Έχετε δίκιο, αλλά ξέρετε, μου είναι δύσκολο να αντισταθώ. Συμβαίνει αυτό με τα γελοία εγκλήματα.
-Δεν ήταν έγκλημα και σίγουρα δεν ήτανε για γέλια.
-Πώς το ορίζετε το έγκλημα εσείς;
-Είχα δικαίωμα να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, αφού η αστυνομία σας δεν ήτανε εδώ για να με προστατέψει.
-Γιατί; Τηλεφωνήσατε;
-Πολλές φορές, αλλά ήσασταν όλοι απασχολημένοι.
-Απασχολημένοι με ποιο πράγμα ακριβώς;
-Δεν ξέρω. Φαντάζομαι με τα επεισόδια.
-Τι εννοείτε επεισόδια;
-Αυτά όλα που συνέβαιναν στο δρόμο, στην πλατεία.
-Αύγουστο μήνα δεν υπάρχουν επεισόδια, δεσποινίς. Μάλλον επαναλήψεις βλέπατε. Και εν πάση περιπτώσει, το τμήμα είναι δίπλα σας. Μία φωνή να βάζατε, σίγουρα κάποιος θα σας άκουγε.
-Έβαλα πολλές φωνές.
-Και;
-Και δεν με άκουσε κανένας.
-Και τότε πώς το μάθαμε;
-Δηλαδή, θέλω να πω με άκουσαν, μα όταν ήρθαν, ήταν πια αργά. Είχε ήδη γίνει το κακό.
-Πριν ή μετά από το κακό φωνάξατε;
-Και πριν και μετά.
-Και κατά τη διάρκεια;

-Αν συνεχίσετε σε αυτό το ύφος, να ξέρετε πως δεν πρόκειται να απαντήσω σε καμία άλλη ερώτηση.
-Πολύ εύκολα θυμώνετε.
-Όχι δεν είμαι έτσι γενικά.
-Είναι που σήμερα σας έπιασαν τα νεύρα;
-Σήμερα δέχτηκα μια επίθεση, κύριε, από έναν τρελό που ήθελε να με βιάσει.
-Η λέξη τρελός με ενοχλεί. Ψυχοπαθής καλύτερα.
-Και ήμουν τελείως μόνη μου.
-Δεν είχατε καθόλου κόσμο σήμερα;
-Όχι. Ποιος να πατήσσει τέτοια εποχή. Έχουνε όλοι φύγει.
-Περίεργο. Γιατί πληροφορήθηκα πως σας τελείωσε ο καφές.
-Ναι. Έτυχε σήμερα κι αυτό...
-Σίγουρα δεν τον καταναλώσατε εσείς;
-Δεν πίνω καφέ.
-Ποτέ;
-Μια φορά μονάχα τον δοκίμασα.
-Και δεν σας άρεσε, ε;
-Όχι μου έφερε μεγάλη νευρικήτητα.
-Όπως, ας πούμε, τώρα.
-Δεν ήπια σήμερα καφέ.
-Καλώς, δεν θα επιμείνω. Ήρθε, λοιπόν στο μαγαζί και τι ακριβώς σας είπε;
-Μου ζήτησε να του επιστρέψω ένα σχέδιο που μου είχε, υποτίθεται, χαρίσει.
-Αυτό εδώ το σχέδιο;

-Μάλιστα.
-Πολύ καλό! Μου αρέσει.
-Αλήθεια; Δεν θα το έλεγα.
-Είστε εσείς, να φανταστώ...
-Ναι, μάλλον, έτσι μοιάζει.
-Μα, ναι. Είναι νομίζω προφανές.
-Από τη φούστα και τα παπούτσια θα το καταλάβετε.
-Όχι, από τα βυζιά σας.
-Πώς μου μιλάτε έτσι;
-Όπως γουστάρω θα μιλάω. Εξάλλου αυτή η ιστορία για πορνογράφημα, υποτίθεται, ξεκίνησε. Αν δεν σηκώνατε εσείς το μαχαίράκι σας, δεν θα κατέληγε ποτέ ένα γελοίο θρίλερ.
-Τι θέλετε να πείτε;
-Για χάρη της αφήγησης γίνονται όλα, δεσποινίς. Ή μήπως το πιστέψατε πως είναι αυτή μια ανάκριση κανονική; Αν ήταν έτσι που είναι ο δικηγόρος σας;
-Κι εγώ αυτό αναρωτιέμαι...
-Για να μην αναφέρω ότι η βάρδια σας τελείωνε στις πέντε το απόγευμα και το έγκλημα διαπράχθηκε περίπου τα μεσάνυχτα. Τι κάνατε τόσες ώρες εκεί; Σπίτι δεν έχετε εσείς; Νομίζατε πως δεν θα βρεθεί κανένας αναγνώστης που να μην το προσέξει.
-Ναι και σε μένα μου φάνηκε παράξενο.
-Για αυτό σας λέω, όλα συμβαίνουν για χάρη της αφήγησης. Ακόμα και οι πιο μεγάλες αντιφάσεις.

Όλα προς όφελος της ποίησης και εις βάρος την αλήθειας.

-Οπότε; Είμαι ελεύθερη;

-Ναι, είστε τόσο όσο και πριν. Για πείτε μου, σας φτάνει;

-Τι με ρωτάτε ακριβώς;

-Είστε ελεύθερη να παρακάμψετε όποια αφήγηση νομίζετε πως δεν θα σας αρέσει. Την αφήγηση, ας πούμε, του φίλου μας την κόψατε μαχαίρι. Ωστόσο, είστε σίγουρη ότι αυτό σας καθιστά στ' αλήθεια πιο ελεύθερη; Θέλω να πω, τον αρνηθήκατε. Τι ήταν όμως ακριβώς αυτό στο οποίο είπατε όχι; Δεν ξέρετε τι είχε να σας πει. Ποτέ σας δεν θα μάθετε τι ήθελε να ζητήσει.

-Το σχέδιο του ήθελε.

-Αν ήτανε μόνο αυτό, θα του δίνατε, θα έφευγε και τώρα όλοι θα ήμασταν σίγουρα στα κρεβάτια μας.

-Αλλά τι άλλο ήταν;

-Ήθελε να σας πει την ιστορία του. Ήθελε να ακούσετε απλώς την εκδοχή του. Ίσως και να κουράστηκε από όλη ετούτη την παράλληλη αφήγηση και να επιδίωκε να φτιάξει μια κάπως πιο συνθετική. Σίγουρα μια καινούρια.

-Πώς είστε τόσο σίγουρος;

-Δεν είμαι. Αλλά δεν είστε και εσείς. Και δεν θα γίνετε ποτέ. Τώρα νομίζω πια πως καταλάβατε γιατί γελούσα διαρκώς. Ωραία ελευθερία!

Ωραία μέρα για εκδρομή. Και ας μην πηγαίνουν μακριά. Κι ας έφταναν μονάχα ως τα περίχωρα της πόλης. Και μόνο που μπήκαν στο αυτοκίνητο. Και μόνο που τα παράθυρα κατέβασαν και κρέμασαν τα χέρια τους απ' έξω.

Και μόνο που η μουσική.

Της ζήτησε από χθες αργά να φτιάξει ένα σάουντράκ για τη σημερινή τους βόλτα. Αυτή έβαλε μέσα τα πιο σημαντικά: Εκείνο που έπαιζε τότε που γνωριστήκανε. Εκείνο που διάλεγαν να ακούν κάθε φορά που μάλωναν – σιωπούσαν και το έβαζαν στα τέρματα, μέχρι να τους περάσει. Το άλλο που εκείνον τον νευρίαζε, μα επειδή αυτή το αγαπούσε, γούσταρε κατά βάθος εκείνο το μονότονο μουρμουρητό με το οποίο το συνόδευε.

«Να πάρω το μαγιώ μαζί», τον ρώτησε, ενώ βόλευε τα πράγματα στον σάκο. «Παρ' το, αν και δεν νομίζω να καταφέρουμε να φτάσουμε ως τη θάλασσα.»

Ποια θάλασσα; Το κύμα είχε ήδη σκεπάσει το κατώφλι.

Βγήκαν στο δρόμο αγκαλιά. Το αμάξι ήδη μούγκριζε. «Σου το είχα πει, ψωράλογο, πως θα σε πάμε

βόλτα...» Έβαλαν μπρος, ξεκίνησαν. Βγήκανε στα μπαλκόνια τους όσοι είχαν απομείνει.

«Καλό ταξίδι, ρε παιδιά! Κάντε και μια βουτιά για μας και θα σας το χρωστάμε.»

«Μπορεί να μην προλάβουμε να πάμε ως τη θάλασσα», φωνάξανε πίσω τους αυτοί καθώς απομακρύνονταν.

Ποια θάλασσα; Τα φύκια είχαν ήδη τις σκάλες περιζώσει.

Στο πρώτη διασταύρωση τους έπιασε φανάρι. Είδε το γόνατό της να τρίβει τις ταχύτητες και έβαλε το χέρι του κάτω από τη φούστα. «Έχασες κάτι;» τον ρώτησε. «Όχι, αλλά κάτι βρήκα.» «Άντε, ξεκίνα! Πράσινο! Θέλουμε και βενζίνη!»

Βρήκανε ένα ανοιχτό. «Πόσο να βάλω;» τους ρώτησε ο βενζινάς και τότε άρχισε αυτός κέρματα να μετράει. «Καλά, άσ' το, παλικάρι μου! Πες πως κερνάει το μαγαζί. Να πάτε, να σας δροσίσει το νερό. Σας βλέπω ξαναμμένους...» Αυτός τον ευχαρίστησε, μα φεύγοντας του είπε: «Δεν ξέρω, μπάρμπα, αν θα μας δει η θάλασσα. Πάμε κι όπου μας βγάλει.»

Ποια θάλασσα; Τα ψάρια ήδη φώλιαζαν μέσα στην κάμαρά τους.

Λίγο μετά τους έπιασε και δεύτερο φανάρι. Και τότε άρχισε αυτή εκεί να χασμουριέται. «Τι έπαθες; Βαρέθηκες;»

«Όχι, μωρέ. Νυστάζω.»

«Γιατί; Μήπως ξενύχτισες;»

«Αφού έφτιαχνα τη μουσική. Να έχουμε για το δρόμο. Κι ακόμα δεν ακούσαμε ούτε ένα τραγούδι.»

«Καλά, κοιμήσου τότε εσύ και άσε με εμένα να οδηγώ, να ακούω τη μουσική σου.»

«Ξύπνα με, όταν φτάσουμε! Κοίτα μπροστά! Το νου σου...» Κι έκλεισε αυτή τα μάτια της. Κι άνοιξε αυτός το ράδιο.

Ωραία μέρα για εκδρομή. Όχι, καθόλου δεν θα πείραζε και αν έφταναν μονάχα ως τα περίχωρα της πόλης. Και μόνο που μπήκαν στο αυτοκίνητο. Και μόνο που τα παράθυρα κατέβασαν και κρέμασαν τα χέρια τους απ' έξω. Και μόνο που υπήρχε η θάλασσα εκεί, κάπου στο τέλος της διαδρομής, για να τους περιμένει.

Και μόνο που η μουσική.

Και μόνο που οι δυο τους.

Κι έπειτα, τι θα έκαναν, αν έμεναν στην πόλη; Αυτός θα ξύπναγε νωρίς. Πάντοτε τα χαράματα. Θα πήγαινε μέχρι τη δουλειά, αλλά αυτήν την εποχή ποιος θα τον χρειαζόταν; Τζάμπα θα κουβαλούσε τα

εργαλεία του. Τζάμπα τα χέρια του θα λέρωνε. Τζάμπα δουλειά και κρίμα. Ίσως και να καθότανε μέχρι το μεσημέρι, μπας και βρεθεί κανένας ξέμπαρκος και του τηλεφωνήσει. Ύστερα θα σερνόταν μέχρι το καφέ, που δούλευε εκείνη. Ξυπνούσε πάντα στις εννιά. Το άνοιγε στις δέκα. Θα της κρατούσε παρέα ως το σχόλασμα. Και επειδή αυτήν την εποχή το μαγαζί είναι άδειο, μάλλον και πάλι θα παρίστανε πως είναι αυτός πελάτης. Θα έμπαινε, θα καθότανε στο ίδιο το τραπέζι, θα της παράγγελνε καφέ. «Σκέτον;» θα τον ρωτούσε.

Ίσως να την ζωγράφιζε για να περάσει η ώρα.

Ίσως να κάνανε έρωτα μέσα στις τουαλέτες.

Όχι, καλύτερα που φύγανε. Το άξιζε η μέρα.

Κι ο Αύγουστος τελείωνε.

Και η ζωή περνούσε.

Κι ο χρόνος πάντα έτρεχε κι αυτοί τον κυνηγούσαν. Σκέφτηκε ίσως, αν το πατούσε λίγο περισσότερο, πως θα τον προσπερνούσε. Και όταν φτάσουνε εκεί, κι όταν θα την ξυπνήσει, να της προσφέρει ξαφνικά το μέλλον τους για δώρο.

Γύρισε και την κοίταξε. Τα βλέφαρα σαλεύαν. Κάτι θα ονειρεύεται. Άραγε, τι να βλέπει;

Έβλεπε, λέει, πως είχαν πάει εκδρομή. Πως ήταν στο τιμόνι αυτή και αυτός, ο ασυνείδητος, της έκλεινε τα μάτια. Πως έγλυφε τα χέρια του, πως δάγκωνε τα χείλη. Πως έτρεχε τόσο γρήγορα, που ούτε προλάβαινε κανείς να δει το πέρασμά τους. Πως αφού άφησαν πίσω την πόλη, την χώρα, το πλανήτη τους, αρχίσανε να ταξιδεύουν σε άλλες διαστάσεις. Πως μπήκανε, λέει, σε τροχιά. Πως έγινε το αμάξι τους του κόσμου δορυφόρος. Πως χάθηκε η βαρύτητα. Πως άρχισαν να ίπτανται μες στου αμαξιού το κύτος. Και τότε αυτός ξεκίνησε τα ρούχα να της βγάζει. Και τότε εκείνη άρχισε παντού να τον χαϊδεύει. «Να γαμηθούμε στο διάστημα, πες μου, αυτό δεν θέλεις; Φτηνές συμβάσεις γήινες να μην μας εμποδίζουν. Μάζα χωρίς πυκνότητα. Χωρίς το βάρος έλξη.» Και τότε αυτός την σήκωσε, την ξάπλωσε στην οροφή, μέσα βαθιά της μπήκε. Μετέωροι οι εραστές, έρωσ μετεωρίτης. Την ώρα που τελείωναν και τα υγρά τους χύνονταν στη μικροατμοσφαιρά τους, του έδειξε το παράθυρο. «Τι όμορφο!», του είπε. «Κοίτα, η Γη εκρήγνυται! Μαζί με μας τελείωσε και ολόκληρη η Ιστορία!»

«Ξύπνα, σου λέω!»

«Φτάσαμε;»

«Γυρίζουμε στο σπίτι.»

«Γιατί; Πες μου, τι έγινε;»

«Όλοι είχαν την ιδέα μας. Οι δρόμοι είναι γεμάτοι. Κοίτα, ήδη μεσημέριασε και προχωράμε ακόμα. Πάμε εκδρομή στο σπίτι μας. Εκεί θα είμαστε μόνοι.»

«Κι εγώ αυτό θέλω, ανόητε. Κι αν λαχταράς τη θάλασσα, αν ψάξεις πιο προσεχτικά σου έχω μια φυλάξει.»

Κι ανέβασε τη φούστα της. Και άνοιξε τα πόδια. Και έβγαλε τα πάνινα και γύμνωσε τα πόδια. «Κοίτα μπροστά, αγάπη μου! Η θάλασσα δεν φεύγει.»

Και τότε ήταν που άρχισε να παίζει το τραγούδι. Περίεργο, δεν το θυμότανε αυτό να το έχει περιλάβει. Το δάχτυλό της τέντωσε, δυνάμωσε τον ήχο.

«Δεν ήξερα πως σου αρέσουνε αυτά...»

«Να σε ρωτήσω κάτι; Θυμάσαι κάποτε, παλιά, που μου έγραφες ποιήματα;»

«Και βέβαια θυμάμαι.»

«Συνέχεια για τα μάτια μιλούσανε οι στίχοι.»

«Μου αρέσουνε τα μάτια σου.»

«Μόνο αυτά σου αρέσουν;»

«Όχι, όλα μου αρέσουν πάνω σου.»

«Τα μάτια, όμως, πιο πολύ;»

«Όχι, μα πάντα για τα μάτια γράφονται τα ποιήματα και όχι για τους κώλους.»

«Αλήθεια; Άκου, λοιπόν, τι θα σου πω. Πώς έχει τώρα η φάση. Ή γράφεις ένα ποίημα που οι στίχοι να μιλάνε για τον κώλο μου ή αλλιώς πάει, σε χωρίζω!»

«Πλάκα μου κάνεις, έτσι;»

«Ποτέ δεν μίλησα πιο σοβαρά.»

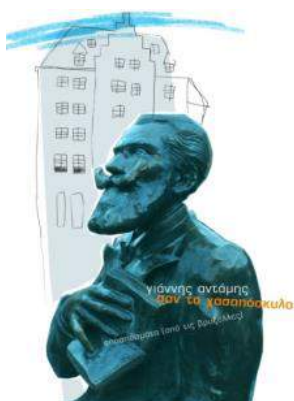
«Σου έχω ένα έτοιμο.»

«Ποιος κάνει τώρα πλάκα;»

«Αλήθεια λέω, περίμενε... Το έγγραψα όσο εσύ κοιμόσουν. Κάπου εδώ το έβαλα...»

«Κοίτα μπροστά σου! Πρόσεχε! Εκεί! Το λεωφορείο!»

**Κυκλοφορούν επίσης από τις Εκδόσεις
Dreamtigers:**

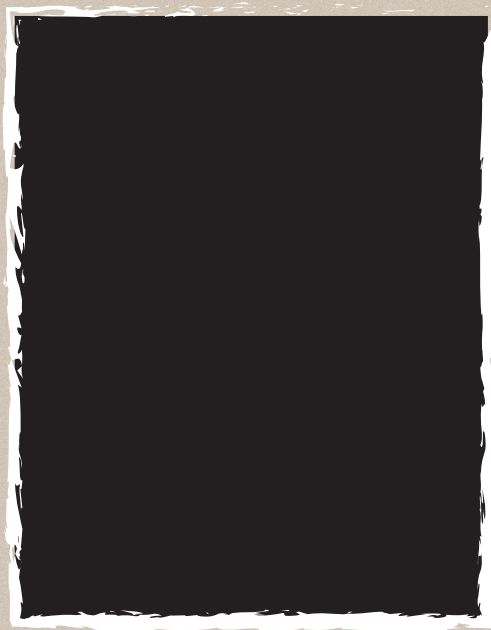

Κεντρική διάθεση:
www.yannisadamis.com

self-obsessed and sexxe

Βόλος, Ιούλιος 2014

στην Στ.

η ωραία νυσταγμένη © Γιάννης Αντάμης, Dreamtigers